

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

Ч. 2. 1969

Богдан Підмогильний

БУДЬМО ЧУЙНІ Й УВАЖНІ

У статті "IV Великий Збір зобов'язує", що була надрукована у час. "Шлях Перемоги" /ч.22, 1969/ і "Гомін України" /ч.24, 1969/, ми з'ясували наше ставлення до крайових націоналістичних авторів, до їх різнорідних публікацій як під час двофронтової – протинімецької і протиросійської – війни ОУН-УПА, так і взагалі в період всенародного повстання у 1943-1953 роках. Очевидно, з'ясовані критерії оцінки у згаданій статті стосуються також, в означеному зміслі, й до авторів пізніших років. Постанови IV-го Великого Збору ОУН стали орієнтовними дороговказами для оцінки правильності змісту публікацій, зокрема сьогоднішнього періоду нашої революційно-визвольної боротьби.

На іншому місці друкуємо наше становище до т. зв. захалявної літератури в Україні. Це окреслення не зовсім точне, бо воно не охоплює собою того, що під нею /захалявною літературою/ розумілося за часів Шевченка. Тільки незначна частина теперішньої захалявної літератури може бути зарахована до категорії творчості Шевченка. Не належать до цієї категорії, напр., відкриті листи до ЦК партії, до уряду, суду, прокуратури тощо. Захалявні поезії Шевченка – це був могутній революційний протест проти окупанта, а одночасно – пророчі візії і дороговкази для нації у її боротьбі проти російського наїзника, законів якого Шевченко – герой, пророк і геній нації – не визнавав і не апелював до ворога.

Сучасна т. зв. захалявна література в Україні тільки частинно відповідає цій назві. Але, як ми вже зазначили, до неї не можна зараховувати ні звернень, ні скарг, ні відкритих листів до згаданих органів окупантів. Таким твердженням не хочемо обезцінити її вартості, як одної з форм сьогоднішньої визвольної боротьби, а тільки уточнюємо саме поняття, щоб виключного значення революційних захалявних поезій найбільшого генія України не утотожнювати із формами протесту іншого типу.

Широким фронтом розгортається наступ Москви на всі ділянки життя нашої нації. Але й широким фронтом іде протинаступ української нації. Над ним домінують революційні методи і саме вони надають тон нашій багатогранній визвольній боротьбі. Всі явні й напівявні форми боротьби – це відгомін революційного наступу нації, що його організує ОУН різними методами та під різними формами. Ворог не може розкрити всіх цих метод, не може й спенетрувати їх чи контролювати. Проте штаб КГБ працює не тільки над розкриттям підпільних революційних формацій, він також розпрацьовує способи та цілу систему ідейно-політичної диверсії, щоб спрямувати на фальшиві рейки наш ідейно-політичний бій. Діється це зокрема тоді, коли революційна ідеологія охоплює такі широкі кола, що фізично знищити її носіїв вже неможливо, бо треба б знищити цілу націю. Знаємо, що цього навіть Сталін не був спроможний вчинити, хоч мав такий план, як ствердив його наступник – Хрущов. У такій ситуації ворог включається своєю диверсією у революційні процеси і намагається звихнути їх ідейно-політичне прямування. Знаємо це з гіркого досвіду минулого, тому й диверсія "націонал-комунізму" має свою особливу вимову.

Зрештою, слід пригадати скільки шкоди і внутрішніх спорів викликали на чужині т. зв. крайові документи, що попередили

виникнення "двійки". А через роки виявилось, що згадані автори тих документів сиділи в той час ув'язнені. МВД від їхнього імені фабрикувало документи, висилало й кур'єрів, підшиваючись під т. зв. Крайовий Провід. В цих фальшованих документах сл. п. С. Бандеру не визнавано головою Проводу ОУН, "скасовано" Бюро Проводу ОУН, подано й інтерпретацію деяких т. зв. крайових позицій у зміслі наближеному до націонал-комунізму, щоб збаламутити, скерувати на фальшиві рейки наш Рух та загострити внутрішньоорганізаційні конфлікти.

Минули роки і виявилось, що авторами тих "документів", "телеграм" і "листів" були не крайові автори, а штаб МВД та інші агенти. Це докладно описує П. Мірчук у книжці "Степан Бандера" /вид. ООЧСУ-ЛВУ, 1964/ у розділі "Не так тії воріженьки..." Виявилось, що обвинувачування Закордонних Частин ОУН у їх відході від т. зв. крайових позицій - були фальшиві. Фактично жодних ідейно-політичних чи організаційних розходжень між Проводом ОУН в Україні та Проводом ЗЧ ОУН - не було. Їх намагалося змайструвати МВД.

Пригадаємо ще й давнішу аферу з т. зв. Валюхом і Полуведьком. Хто мав нагоду вести дискусію з деким з цієї групи /автор цих рядків знав Полуведька особисто/, той пам'ятає, що ті підіслані люди намагалися виправдати колгоспну систему, скрипниківщину - націонал-комунізм, неактуальність християнства і т. п. Отже, коли нема можливості вбити фізично націоналістичний рух, тоді ворог пробує надати йому фальшивий зміст та іншу цілеспрямованість, як перший крок до його деградації.

"Самостійна Україна" - так, але "комуністична" - каже ворог через різного типу Полуведьків, бо - мовляв - молодь уже "перевихована" і тільки таку мову розуміє. "Загірна комуна" Хвильового - може бути, але не національна Україна, сперта на власних оригінальних, питомених нації, вартостях, традиціях, соціальних інститутах.

Як бачимо, треба бути завжди дуже уважним до творів кожного крайового автора, якщо вони не опинилися в наших руках перевіченим шляхом, чи ворог тут або там не підсунув сприймливий йому прокомуністичні, націонал-комуністичні чи русофільські уступи, щоб таким чином знецінити даного автора, а то й створити довкола нього контроверсійні суперечки та внутрішні конфлікти і послабити фронт боротьби проти нього. Наша мета - це не внутрішні конфлікти в нашій середовищі, а постійна конфронтація з ворогом, і то кожного дня, на кожному кроці.

Дуже легко непродуманою критикою вчинити кривду крайовому авторові, коли не перевіриться автентичности його твору, включно з можливими вставками уступів сторонніми чинниками, яких автор не написав. Цю кривду авторові можна зробити не тільки гострою критикою, а також безкритичною афірмацією, погоджуванням з усім, що є в даній публікації, не відсіявши зерна від половини, власного, авторського /оригінального/ від - можливо - "імпортованого" стороннім чинником. Це ствердження робимо без жодної альянсу до того чи того автора, а тому, щоб не переочити такої можливості, яка напевно не лише існує, а й використовується ворогом. Вистачить пригадати спогади шефа польської розвідки Р. Браги про те, як ГПУ запровадило в блуд у двадцяті роки головні військові штаби кількох західних держав, створивши фіктивну підпільну організацію і наві'язавши з нею контакти західних військових штабів, звівши таким чином на манівці ідейно-політичні напрямні дії властивого підпілля.

Вертаючись до нашої дійсности, треба ствердити, що для тих, хто знає провідні постаті нашої революції, цілий зміст їхнього життя, дискутував з ними, безспірним є одне: ніхто з них не був націонал-комуністом, ані не виявляв ніколи в тому напрямі жодного нахилу. Бували різниці в поглядах, але вони стосувалися до тактики і всі сумнівні питання зобов'язуюче вирішував Провід. Звідси висновок: тим більше треба уважно ставитися до публікацій, автентичність яких у всіх деталях не можна сьогодні ствердити.

Будь-яка дискусія навколо них мусить бути холодною аналізою, вдумливою, розважливою застановою, без будь-яких емоцій

чи обвинувачень. Залізна логіка аргументів, спокійний розгляд - шлях пізнати правду.

Це ствердження стосується насамперед творів, звернень і листів до окупаційних властей, що масово тепер з'являються з України на чужині і мають частинно невластиву назву "захалавної літератури". Ми далекі від того, щоб наші обережність і чуйність були інтерпретовані в некористь цієї літератури, яку ми також перекладаємо на чужі мови. Ми не кажемо і не пересте-рігаємо інших, що в кожному такому письмі, творі чи заяві з України є сліди ворожої диверсії тільки тому, що їх зміст з ідейно-політичних чи інших причин нам не підходить. Річ не в тому. Тут зовсім не йде про шкідливий конформізм думки. Основ-на річ у тому, щоб не дати звести себе на ідейно-політичні ма-нівці, що може статися тоді, коли дослівно брати все так, як подають автори "захалавної літератури". Суть справи в тому, щоб завжди мати свій твердий критерій, а свої ідейно-політичні по-зиції уважати незмінно за правильні і крізь їхню призму розці-нювати дану публікацію, взявши до уваги, зумовлені обставинами, тактичні й ситуаційні моменти.

Для правдивої оцінки завжди треба брати до уваги ряд мо-ментів: 1/ ризик авторів, які публічно, відверто виступають. Усяка невластива інтерпретація їхніх писань може їм шкодити і не наше діло це робити /інтерпретувати/. 2/ Шкідливість нама-гання будь-якого політичного еміграційного угруповання капіта-лізувати поодиноких авторів чи їхні твори для себе, навіть якщо подані ними факти і з'ясовані погляди цьому суперечать. 3/ Влас-тине розуміння за кордоном їхнього відклику в опублікованих тво-рах до ленінізму, марксизму, конституції СРСР чи УРСР. 4/ Не виключати в декого з них і націонал-комуністичних відхилень від національної ідеології, що є шкідливе, але декому не перешкод-жає розкривати російські безправства і висувати сильні антиро-сійські аргументи чи й обвинувачення окупанта. Це окрема справа, що націонал-комунізм, протилежність сам у собі, закономірно заведе до свого першоджерела - до Москви, але в певному часі він може створювати в декого ілюзію, що саме з тих позицій удасться прислужитись, принаймні на якомусь відтинку життя, власній нації, поборуючи, напр., русифікацію.

Треба брати до уваги дві окремі справи: коли в'язень конц-табору чи тюрми пише мужній лист з протестом до котрогось із московських ватажків, а ким це робить якийсь, напр., еміграцій-ний пралат чи професор, користуючись легалістичними аргументами.

Наші в'язні в польських тюрмах писали теж протести до про-курорів, боролися голодіркою, змагалися за людські й політичні права в'язня. І це був героїзм. Тим більше є героїзм в'язнів російських концтаборів, коли вони стосують подібні методи.

Таку форму боротьби треба прийняти на чужині, як одну з багатьох, не денунціювати авторів, як своїх "однопартійців" по переконаннях - "соціалістів-демократів", "справжніх ленінців" чи "ідеальних комуністів", "дійсних марксистів", "революційних демократів", "націоналістів" і т. п., розпочинати таким чином взаємний спір, відкликаючись до цитат із їхніх творів чи пи-сань, щоб "доказати", що даний автор обов'язково "революційний демократ" або "соціал-демократ", а не "націоналіст".

Загально ми повинні сказати: добре, що такі Чорноволи чи Дзюби, Морози, Масютки, Костенки, Вінграновські та їм подібні є на Україні, а до якого ідейно-політичного напрямку їх зараху-вати - це не діло еміграційної партійно-політичної пропаганди.

В затишному місті будь-якої вільної країни дуже легко ква-ліфікувати людей /які в окупованій Україні мають відвагу інакше думати і висловлювати свої інші думки, ніж урядові/, як своїх прихильників, щоб на тому збивати собі політичний капітал. Укра-їнським еміграційним партійцям радимо бути самим собою, своїми силами здобувати собі вплив на громаду, а не коштом тих, що яв-но виступають в Україні проти окупанта. Треба своєю власною вартістю, своєю дією в користь визволення України, своєю жертво-ністю розбудовувати свої позиції, а не намагатися скріплювати їх з допомогою зараховування авторів "захалавної літератури" до прихильників своєї партії. Ніхто не сміє робити їм /тим авторам/

важкої ведмежої прислуги. Не треба провокувати себе взаємно вишукуванням аргументів у користь своєї групи, бо це приносить шкоду тим, які мають мужність сказати в поневоленій Україні своє, хай і обмежене, слово, як протест на захист Батьківщини, незалежно з яких формально позицій. Краще глибше аналізувати їхні твори, ніж переліцитовуватися, яким політичним груповим позиціям вони ближчі.

Кожне політичне угруповання має право на публічне, відкрите зголошування свого аксесу до політичної чи іншої творчості даних борців, якщо вони діють підпільно, з почину тієї групи, на базі її ідейно-політичних позицій та в пов'язанні з нею такою чи іншою формою, але анонімно, підпільно, не розкривати прізвиська тих, що діють. Усяке примазування до тих, які відверто виступають і не зараховують себе до жодної з груп, що діє на чужині, є надуживанням ризику відважних діяти для справи визволення.

Таке примазування особливо зайве для революційної ОУН. Все, що наочно діється в Україні, є тільки стихійним відгомном властивого бою, що його веде підпільна Україна, організована Організацією Українських Націоналістів. Ідейно-політичне дійове обличчя підпільної України визначує революційна організована сила України, яка валить окупанта всіма засобами і методами.

Ми вже сказали, що вияснення нашого становища до крайових націоналістичних авторів – подане в нашій пресі й на цьому справа закінчена. Але до нашого активу мусимо говорити відверто, щоб він був обережним і чуйним, не давав себе звести на манівці фальшивим захисникам т. зв. крайових позицій, не мавши даних на те, що деякі вістки, що їх друкують наші противники, правдиві, а не інспіровані. Наприклад, такий факт: о. проф. д-р Іван Гриньох подав публічно, і преса надрукувала, "автентичну" вістку, що ієромонах о. Величковський 15 березня ц. р. помер у Львівській тюрмі, а тим часом – він живе в тюрмі в Москві. Так преса прозрадила большевикам його згоадну функцію у церковній ієрархії. Запит: Чи ця вістка про смерть ієромонаха Величковського – просунута через якусь американську агенцію – не може бути свідомим, пляновим засобом дезінформації КГБ, щоб дати нагоду проговоритися і розкрити властиву функцію ієромонаха о. Величковського? Інший запит: Чи подання вістки про передрук підпільною організацією в Україні з органу ОУН "Ідея і Чин" статей сл. п. Горнового саме в час контрверсії навколо статті Д. Донцова не могло бути інспіроване з метою загострити наші внутрішні відносини? Варто й над тим подумати! Варто подумати й над тим, що згаданий Український Національний Фронт, як твердила "Сучасність", вніс меморіал у справі незалежності України на пленум ЦК КПУ, на руки зрадника Шелеста. Чи й ця вістка не може бути інспірована? Український Національний Фронт, який нібито продовжує діяльність революційної ОУН, ніколи не слав би до агентури меморандумів. Він буде слати агентам і вислужникам хіба кулю в лоб! А втім, революційна ОУН не потребує жодних наслідниць, бо вона живе, росте, діє, бореться і саме вона, а не жодна інша революційна сила, керує боротьбою нації.

Український Національний Фронт, що про нього небагато людей знає в Україні, не є наслідником революційної ОУН, як, напр., ОУН була наслідницею УВО. В найкращому разі він є невеликим гуртком патріотичних людей, які на свій лад хотіли б служити Україні! І за це їм честь і слава!

Хай нікого не зневірює і не баламутить ця обставина, що ми не подаємо – з виправданих причин – ніяких деталей із діяльності нашої Організації в Україні, а обмежуємося загальниками. Нас навчив досвід – не робити розголосу з того, що є менше важливе для еміграції, але вирішальне для України. Еміграція має з власної сили і власного почуття обов'язку сповняти свій обов'язок супроти Батьківщини, а революційна ОУН на чужині, себто її кадри тут – мають свою власною жертовністю, самопосвятою, багатогранною дією допомагати Україні, а не жити лаврами наших друзів, що воюють там; нашою невластивою інформацією про їх дію ми могли б спричинитися до їх розкриття. На інформацію прийде час!

Вертаючися до оцінки літератури, яка тепер предісталася закордон шляхами неконтрольованими українськими чинниками і якої автентичність у деталях з оригіналами авторів важко ствердити, знаходимо в ній інколи націонал-комуністичні моменти, які можна різно пояснювати. Безспірне одне – націонал-комунізм не є шляхом нашого визволення. Він – дитина більшовизму, Москви, і завжди заведе Україну до російського імперіального воза. Це ясне кожному з нас. Але з іншого боку було б недобре дошукуватися елементів націонал-комунізму у кожній незручній чи незвичній формулі якоїсь ідеї, або у тактичних формулах, зумовлених тим, що твір чи виступ авторів був, так би мовити, "легальний". Не раз правильні інтенції авторів невдало сформульовані, – коли заатакувати їх невластиво, можна авторів відштовхнути!

При усьому треба теж пам'ятати, що деякі публікації з комплексу цієї літератури мають ймовірно вставлені ідейно-політичні частини штабом КГБ у пляні веденої ним психологічної війни проти поневолених народів, зокрема проти України. Отже, треба вміло відсіяти провокацію від правди, фальсифікат відрізнити від оригіналу. Треба теж враховувати й тактичні мотиви, які диктують авторам виходити з т. зв. легальних позицій і до них повертатися. Ці позиції – очевидно – не наші позиції, не позиції революційної ОУН. Це критичний аналітик мусить тямити.

А втім, хто прагнув би весь визвольно-революційний процес зводити до вузького русла цієї літератури, що прийшла різними шляхами за кордон, той не знає взагалі України і її боротьби... Така форма боротьби, як одна із різних чи півявних виявів протесту, стала можливою щойно на іншому, глибшому, радикальнішому, революційному підложжю...

Ми закликали вгорі до спокійного, речевого, вдумливого розгляду всякого крайового документу, публікації, твору, якого автентичності не маємо змоги перевірити.

Чому так думаємо, – покажемо на деяких фактах авторів, що вже не живуть. Кожен, хто читав історичні романи Скляренка /помер 1962/ "Святослав" і "Володимир", той відразу у "Святославі" може вилучити вставлені цензурою партії, – а вже "Володимир" цілком скастрований фальшивою тенденцією так, що автор напевно глибоко переживав такий фальсифікат. І мистецьки це невдалий твір!

Симоненкова друкована творчість рясніє фальсифікатами, вставками, пропусками, не згадуючи про конфіскату взагалі цілих чудових поезій. Іван Кошелівець у збірці "Берег чекань" /стор. 214 і далі/ вказує на це. Він пише: "Мета всіх змін спільна: перекрутити зміст так, щоб або зовсім вилучити чи нейтралізувати викриття сучасного режиму на Україні, або відвести ці викриття на іншу адресу. "Гранітніobelіски, як медузи"... В оригіналі ця поезія без назви. В збірці їй дали назву "Пророцтво 17 року", щоб обвинувачення більшовизмові переадресувати на царат. І тому додано два рядки:

І встане правда і любов на світі
І на сторожі правди стане труд.

Навіть мало вправна в поезії людина помітить, що ці останні рядки Симоненкові не належать.

У закінченні Симоненкового твору "Одинока матір" є:

"І подвиг твій,
Обпечений ганьбою,
Благословив розстріляний народ".

Слово "розстріляний" московські цензори викинули, отже вірш втратив політичне звучання.

Або:

Може так і треба неодмінно,
Як робить давно вже звикли ми:
Падати слухняно на коліна
Перед геніальними людьми".

Цю строфу цензура викинула, бо під "звикли" - поет розумів "падати на коліна" перед Марксом, Леніном, Сталіном...

В поезії "Задивляюсь в твої зіниці" є:

"Україно! Ти для мене диво!
Я проллюся крапелькою крові
На твоє червоне знамено"

- а в оригіналі було: "На твоє священне знамено". З вісьмох строф залишено лише чотири! Викинули гарячі слова любови до України з таким акордом:

"Хай мовчать Америки і Росії,
Коли я з тобою говорю".

В іншій поезії викинено цілу строфу, в якій поет засуджує національне зрадництво і запроданство:

"Коли б я міг забуть убоге рідне поле,
За шмат цієї землі мені б усе дали...
До того ж і стерня ніколи ніг не коле
Тим, хто взува холуйські постолі".

Про заборонені поезії в УРСР, колонії Україні, навіть не згадуємо. Ми хотіли тільки показати, як фальшують тексти, як додають свої марксистські, большевицькі, проросійські вставки, викидають небажане...

Ці приклади з "большевиченням" Симоненка, ми подали навмисне. Вони дають кожному з нас матеріал для глибокого роздуму під час дискусії на тему будь-якого крайового документу, коли не маємо спроможности перевірити його автентичности в деталях. Можемо дуже легко зробити велику кривду і авторові, і визвольній справі. Тому треба бути обережним як із хваленням, так і з критикою людини, що діє в Україні.

Все ж, подаючи ті зауваження, не хочемо перебільшувати загрози чи сприяти психозі заперечування всього, що кому не подобається, що не відповідає його "правим" чи "лівим" поглядам, трактувати все це як обов'язкову вставку категористів до даної публікації з Краю.

Ми тільки рекомендуємо в сьогоднішній час масового напливу т. зв. захальовної літератури з України контрольованими і неконтрольованими шляхами обережність і розсудливість, елімінування будь-якого ліцитування в користь "позиції" того, чи іншого політичного середовища, звертаємо увагу на існування можливості підсувати з боку КГБ фабрикованих ним фальсифікатів, аби знецінити даних авторів або спрямувати на фальшиві ідейно-політичні рейки нашу визвольну боротьбу.

Але все це, однак, не сміє доводити до знецінювання цієї форми протесту-боротьби, якою, між іншим, є і "захальовна література".

Добре, що є мужні автори! Добре, що є відважні протести в обороні прав України й української людини. Добре, що є така література.

А одночасно пам'ятаймо, що до правдивого визволення України провадить тільки революційний шлях, збройний удар усього українського народу з ворогом-окупантом!

Таке всенародне повстання підготовляє революційна ОУН в Україні та в цілій московсько-большевицькій тюрмі народів.

Будьмо чуйні й на чужині, не даймо звести себе на манівці взаємопоборювання, інколи, може, і підсуненими ворогом якимсь "автентичним" матеріалом.

Пам'ятаймо завжди, що наш головний фронт - це фронт проти ворога, на якому треба зосередити всі наші сили, щоб здійснити спільну нам мету: розвалити російську імперію і відновити Українську Суверенну Соборну Державу!

3. Карбович

ОУН - НЕЗНИЩЕННА СИЛА

Чому судові процеси в Україні проти членів революційної ОУН кінчаються тяжкими присудами? Чому десятки років члени ОУН-УПА - дуже часто без жодного судового розгляду - перебувають у концтаборах чи в тюрмах? Чому під час розправ над членами ОУН відгребують їх, вигадані, "коляборантські вчинки" супроти німців? Чому членам ОУН і бійцям УПА /не раз 20 років, - напр., сл. п. Олійник/ вдається з підпілля боротися далі проти російського окупанта?

Головно тому, що єдина революційна ОУН має ясну й безкомпромісову концепцію визволення - революційний, збройно-політичний шлях, всенациональне повстання. Єдино ідеї ОУН є непримирненні в кожному відношенні до московських ідей, як суверенно українські. А шлях революційний - не знає компромісу, не знає "еволюційности", не знає "легалізму", не знає "етапного визволення". Єдино ОУН обстоює безкомпромісово розвал всякої російської тюрми народів на національні держави і вона ніколи не піде на якесь перемир'я з окупантами чи на якусь половинчасту розв'язку. Не відкликається до жодних советських конституцій, законів ССРСР чи УССРСР, не визнає ніяких парламентів, урядів, судів УССРСР чи ССРСР, бо для неї УССРСР - це колонія Росії, а ССРСР - звичайна російська імперія, а не союз республік. ОУН, як організатор боротьби нації, витягнула консеквенцію з факту, що Україна в стані війни з Росією, і тому поміж воюючими сторонами не може бути жодних переговорів. Також і будь-який відклик до "законів", накинених ворогом, для ОУН не можливий. ОУН валить тотально той "лад", що його накинено Україні силою, і бореться за тотальний розрив з Росією, за розвал імперії, за відділення усіх уярмлених націй від Росії. Окупант свідомий того, що з ОУН компромісу знайти не можливо, бо поміж Україною і Росією стоїть море крові. Ніякої частинної незалежності України ОУН ніколи не акцептує, а тільки повний суверенітет, що можливий лише через розвал російської імперії! А це кінець її гегемонії в Європі, в Азії, у світі! Тому для членів ОУН від Москви немає пощади! Навіть для червонохресних робітниць, які допомагали ОУН як гуманітарні співробітниці. Вони вже майже 25 років сидять у тюрмах без суду!

Нас розсудить з Москвою лише кров і залізо! Це девіза ОУН у її визвольній боротьбі проти всякої Росії. Москва може толерувати відклик до її обманливої конституції, може толерувати "протестантів", але вона не буде і не толерує ніколи націоналістів-революціонерів! Вона може допускати "ревізіоністів" і "реформаторів", але ніколи націоналістичних революційних борців. ОУН ставить на АБН, як революційний визвольний фронт усіх уярмлених націй, що бореться за розвал імперії і за знищення її доценту, щоб каменя на камені не осталось після неї! ОУН зсередини розвалює і імперію, і режим. Не проповідує інтервенції, визволення чужими багнетами, а тільки визволення власними силами уярмлених націй. Вона творить через АБН світовий протиросійський фронт, гуртуючи однорідні ідейно-політичні елементи у світі, себто ті, що стоять за розвал імперії, за знищення московсько-большевицького режиму та за відновлення незалежних держав усіх уярмлених націй. У цьому загроза для Росії, загроза смертельна. Тому вже за саму приналежність до ОУН - Москва карає особливо суворо.

ОУН не відкликається ані до ленінізму, ані до марксизму, ані до конституції ССРСР чи УССРСР, як тактичних заходів, вона виразно все чуже, вороже нам у принципі, заперечує! Ленін для неї такий самий тиран, як Сталін чи Петро I або Катерина II. А конституція ССРСР, чи УССРСР, звичайний обманливий клаптик паперу, в якому одна стаття заперечує іншу, а життя-практика заперечує цілість цих обманливих документів.

Маси під зброєю! Ось секрет ОУН! Збройний зрив, прогнання силою москалів, перемога збройна над ними - це секрет її

визвольної концепції, яку вона відкрито всюди проповідує. І кожний член ОУН знає, що нас розсудить з окупантами лише залізо і кров.

Така організація може діяти лише підпільно, повністю законспірована, без явних виступів своїх членів, та ще з поданням їх прізвиськ, як членів ОУН. ОУН може в своїй широкій стратегії боротьби послуговуватися різними методами і формами, але цілеспрямованістю усього є: збройний зрив!

ОУН - революційно-визвольний авангард української нації, а КПСС - імперіялістичний авангард російської нації. Дві сили, які організують: одна - українську націю за перемогу найсправедливіших ідей нашої доби, друга - російську націю до загартування світу, за найбільш злочинні ідеї - уярмлення націй і людини.

ОУН була організатором УПА і двофронтової війни України. УПА - це зброя! Без армії немає визволення. Тому в цьому напрямі розгортається вся діяльність ОУН, щоб у вирішальний момент - була українська збройна сила, яка перерішить перемогу. ОУН плекає культ не лише волі, справедливості, а передусім влади власної нації на власній землі, яку можна досягнути тільки зброєю, як передумову здійснення волі і справедливості.

Яке ж завдання підпільної революційної Організації в тоталітарних підросійських умовах у час т. зв. миру, коли багато народів у вільному світі стараються мирно і згідливо співжити, вже навіть не співіснувати, з Росією?

Найперше: наш шлях визволення - це не змова чи палатний переворот у Кремлі, який може бути нагодою так, як якась зовнішньо-політична ситуація, або одночасно і внутрішня в імперії, для повстання нації. Зудар нації з нацією вирішує про перемогу! Щоб націю змобілізувати до збройної боротьби, треба духово, ідейно, світоглядно, морально однорідної революційної організації, яка має ясну програму дії та програму державного будівництва. Революційно-визвольна організація не може бути сторозтерзаною ідейно і світоглядно, програмово і різними концепціями революції! Не може бути лише за національне, а не одночасно і за соціальне визволення! Не може бути лише антиімперіальною, а не одночасно і антирежимною, тим більше не може бути антирежимною, а не антиімперіальною! Не може бути "за" і "проти" колгоспної системи, не може бути за етапне визволення - насамперед соціальне, а потім національне.

Визвольно-революційна організація мусить мобілізувати націю у цілому, тому всі її заходи для цієї мети доцільні. Вона мусить скріплювати свій революційний потенціал за всяких умов. Конспірувати треба кадри, але не ідеї і не концепцію визволення. Бо підготувати удар цілої нації можна тільки мобілізацією її різнорідними акціями, відкритим пропагуванням ідей революції, охопленням усіх верств нації. Отже мусить бути відвертий бій із ворогом, бо законспірувати можна підготовку атентату, але гасел боротьби проти ворога на усіх ділянках життя конспірувати не можна і не доцільно! Щоб довести свою націю до збройного удару з окупантами, треба мобілізувати її, загострюючи систематично форми і методи боротьби. Для мобілізації всенационального фронту більш істотне значення має, напр., стратегічна радіостанція за кордоном, яка допомагатиме духово і політично, інструктивно впливати на слухачів в Україні і поза нею, ніж інколи систематичний технічний зв'язок до неперевіреного якогось другорядного пункту в Україні. Українська революція не знає меж, вона не кінчається кордонами України.

З черги відповідь на питання: що це є революційна підпільна організація у підтоталітарному російському світі, які її компоненти, що творить її істотні атрибути?

Найперше: ідейна єдність кадрів, дійова єдність, а щойно далі - різного типу завершеність структурно-технічна, ієрархічна єдність.

У системі жорстокого терору КГБ може унеможливлювати струнку, ієрархічно побудовану, централізовано завершену структуру підпільної революційно-визвольної організації. Але чи така система, яка існувала за Польщі, або за часів другої світової війни, необхідна для організації революції? Чи це необхідна передумова дії Організації?! Може існувати центральний провід, - одна частина в Україні, інша за кордоном, - але він не мусить мати давнього типу структурно-організаційної завершеної побудови Організації. Угорська революція була організована децентралізованими провідними центрами і мала б успіх, якщо б не зрада Заходу; що більше: якби її провідні люди були схопили ідейно-політично глузд епохи - синхронізовані революції інших уявлених націй, себто спільність дії усіх поневолених народів, а не тільки надія на інтервенцію Заходу... Очевидно, обов'язком Заходу є активно допомагати революційним зривам уявлених націй, бо це теж його інтерес! Було б помилкою uważати, що тільки ми самі маємо воювати, захищати Захід від російського загарбницького імперіалізму, маємо самі його перемогти. Захід мусить дати і свій вклад у боротьбу з московсько-більшевицьким імперіалізмом.

Нам треба мати в Україні політичні осередки дії, яким можна б давати інформації, напрямні, інструкції, ідейне озброєння, політикум дії! Ми вже казали, що не менш важливою від структурно-організаційного елемента кожної організації є ідейна і дійова спільність. Скріплювати революційний потенціал - це суттєве завдання! Його можна скріплювати також із чужини радіостанціями, а навіть листами в Україну, що їх пишуть члени і нечлени Організації, кожною розмовою з родичем чи приятелем, що приїжджає відвідати родину за кордоном.

Істотним для скріплення революційного потенціалу з чужини є власна стратегічна радіостанція, яку розбудувати - наше важливе завдання на чужині! Радіопередавання скріплюють революційний потенціал, розбудовують ідейну і дійову єдність розпорошених кадрів. Треба давати політичні напрямні, вказівки до акції, розпрацювати методи дії серед ворожого оточення. Бо не законспірована мафія, не палатна революта кремлівських преторіян розвалить російську імперію і знищить більшовизм, а тільки відкритий бій, національно-визвольні революції, війни уявлених націй. У найгіршому випадку навіть односторонні політичні контакти з воюючою Україною, з підпіллям ОУН /давати їм, а не брати від них/ - вже скріплюють революцію. Така можливість є за всяких умов - і за найважчого терору, і за переходового перервання технічно-організаційних контактів із підпіллям ОУН. Треба запліднити нашими ідеями найширші кола народу, принаймні провідні. Нераз одна розмова під час якогось фестивалю чи з якимсь матросом у пристані, чи переслана в Україну брошура про IV Великий Збір ОУН, яка дістанеться у властиві руки - можуть більше скріпити революційний потенціал, ніж інколи частіші технічні контакти з невластивими пунктами зацепу. Кожен член Організації на чужині має можливість використовувати відповідні нагоди для скріплювання ідейно-політичного потенціалу України. Треба лише пригадуватися кожному над тим і розгадати глузд відповідних партій "Загального плану праці" Б. Підмогильного у "Бюлетені" ч. 1. Подумаймо, напр., про бійців советської армії в східній зоні Німеччини, ЧСР, про моряків у пристанях та інші дискретні форми ідейного впливу.

Якщо б Захід розумів важливість психологічної війни і замість висилати компромітуючих його дилетантів типу Паверса - розкидував би наші листівки з літаків, то це принесло б більше користи визвольній боротьбі й обороні Заходу, ніж блямаж Айзенгауера з "сипачем" Паверсом. Відповідна література, з яскравим змістом, переслана в Україну, яка ідейно унапрямувала б та інформувала б про нашу акцію - незвичайно важлива річ. Навіть висилка в Україну наших газет, книжок, взагалі публікацій відповідного змісту, скріплювала б нашу ідейно-політичну силу в Україні і в цілій імперії! Напр., у Грузії чи Естонії, в Туркестані чи Вірменії в університетах і техніку-

мах працюють сотні українців... Кожне наше, і взагалі українське Видавництво, і кожен українець, повинні старатися різними способами слати в Україну відповідні книжки і публікації, журнали, пресу, також чужомовну.

Варто пригадати, що - напр., радіо "Фрі Юроп" чималою мірою було спричинилося до вибуху повстання в Угорщині, але згодом угорців Захід зрадив. Добре продуманими по змісту радіопередаваннями з власної радіостанції можна унапрямувати дію, синхронізувати її, в'язати ідейно-політично і дійово децентралізовані групи, пункти зачепу тощо. Як відомо, там переписують вістки з радіопередавань, підкидають переписану літературу; мають нову систему контакту, пристосовану до терористичної дійсності, щоб ланцюговою системою не деконспірувати кадрів. Існують т. зв. молекулярні системи, децентралізовані осередки тощо. Не забуваймо, що технологічно Україна - дуже завансована. Адже матір'ю кібернетики є Київ. Пам'ятаймо, що навіть большевицька преса подавала, що лише в самому Дніпропетровському викрито двісті аматорів-радіопередавачів, т. зв. "хуліганів повітря", які інформації закордонних радіостанцій передавали своїми аматорськи сконструйованими радіонадавчими апаратами далі. Примітивізм технічного контакту давно минувся. Тому й нам не доцільно думати старими категоріями польських, німецьких чи безпосередньо післянімецьких часів. Не лише КГБ вдосконалює свої методи "освіченого терору", а й протидія підпілля ОУН є не менше винахідлива й успішна!

Не говоримо тут про двобічні зв'язки з підпільною Україною, бо кожий знає, що це наше найголовніше завдання, а разом із тим мусить усвідомити собі, що такі справи мають особливо засекречений характер. Про них будемо говорити щойно після років, у відповідний час. Тут говоримо про те, що кожен член на чужині, навіть із власної ініціативи, має великі можливості здійснювати відповідним способом, засекречено, генеральні вказівки Організації на відтинку крайовому.

Мусимо всі усвідомити собі, що нашим політично-дійовим завданням в Україні є якнайбільше ідейно унапрямувати, визначувати генерально стратегію революції, методи і форми акції, ідейно-політично проникати якнайчисленнішими каналами, мінливими, нестереотипними, все новими і новими, завжди конспірованими. Отже - мобілізувати ідейно-політично народні маси.

Наприклад, докладно з деталями переданий опис страйку в Донбасі, масової демонстрації в Дніпропетровському чи величавої акції в Новочеркаську через радіостанцію в Україну, - є одночасно інструкцією для дії інших у різних містах України і поза нею! Навіть детальний опис демонстрацій нашої молоді перед російськими амбасадами у вільному світі, переданий через радіостанцію, асоціює означену форму і методи дії, змінивши те, що треба змінити в Україні!

Для нас не важливе те, де розташована якась військова частина, чи куди її перенесено, а важливе те, щоб бійці тієї частини, зокрема українці, отримали нашу літературу, наше ідейне озброєння! Безперечно, для західних розвідок цікаво знати, чи у Вінниці або в Одесі стоїть така чи інша моторизована частина, натомість нам цікаво знати, скільки наших листівок і брошурок, напр., про IV ВЗ ОУН, дісталось в руки бійців советської армії.

Нам треба систематично розпрацьовувати саме стратегічні й тактичні засоби революції, поглиблювати нашу політичну програму, винаходити і схоплювати короткі, яскраві гасла, що мобілізують народ, поглиблювати кожноточасні протилежності в режимі та імперії, нав'язувати вміло і вдумливо до розбужених нових потенцій революції, яка визріває, розгортається, поглиблюється... Замість займатися, напр., біографіями советських маршалів, які докладно описані в західних дослід^{них} працях чи виданнях типу "Хто є хто в СССР", - нам треба дбайливо вибирати і виобирувати в Україні деталі, нюанси, натики, проблиски, завуальовані правди, ідеї, думки з антиросійської і антибольшевицької творчості в українській літературі, у піснях, мис-

тестві, навіть у пресі, листах до редакцій і т. п. Треба проаналізовувати такі явища, як "живі апостоли", "нігілісти", "хрестопродавці", "анонімщики", "нібочо" /т. зн. ні Бога, ні чорта/, "антипатріоти", "політичні бродяги", "протестуючі громадяни", "оригінальні особистості"; або явища "поголосок", які поширюються із силою вітру, а на що незвичайно сильно реагує окупаційна влада. Усі ці окреслення на ворогів імперії і режиму знаходимо в советській пресі. Треба призадуматися над тими явищами, бо це симптоматичні прояви розкладу імперії і її системи. У стратегії і тактиці революції це має своє значення. Напр., гасло: "Працуйте поволі!" - сприймливим для кожного!

Центральний революційний провід в Україні мусить бути особливо конспірований, бо він у вирішальний час муситиме диктувати закони дії і керувати в складних умовах. Революційний процес підготовляється роками, він розвивається, зростає, поглиблюється, але вибух є поза людськими розрахунками. Національні зриви - це зриви душі. Це добре знає революційна ОУН, для якої всякі марксистські закономірності були і є абсурдом, як доказало саме життя. Збройний зрив наближається. У його підготові беруть участь не тільки кадри в Україні, а також кадри на чужині мусять виконувати свою роль. Здійснювання наших плянів дії під кутом Краю усіма членами Організації приспішить цей момент, тому кожний член за кордоном зобов'язаний всі пляни і інструкції Організації сумлінно проводити в життя.

Революційна ОУН була ініціатором і організатором УПА, форми дії якої потім змінилися. Вона, революційна ОУН, у відповідний час виконає цю роль ще в ширших розмірах, бо армія вирішує про національне визволення. Тільки зброєю усувається окупанта з власної землі! Зброя і маси - це секрет майбутніх революцій у російській тюрмі народів.

... Як на попередніх етапах так і тепер, незмінним завданням ОУН є формувати українську державницьку думку, вирощувати революційні кадри до боротьби і державного будівництва, організувати боротьбу за визволення, включно із зброєю, і керувати нею, залучуючи в русло революційних змагань всі самостійницькі елементи, всі прошарки народу.

... Боротьба ОУН за Українську Самостійну Соборну Державу /УССД/ в'яжеться тісно з життєвими інтересами української нації і спирається на її сили. Як виразник прагнень народу, як оборонець і провідник його найширших мас, ОУН стимулює і унапрямує діючі революційні самостійницькі сили, формує і розгортає на всіх етапах боротьби єдиний всеукраїнський визвольно-революційний рух за УССД.

... З метою мобілізації всього народу до боротьби за визволення, ОУН ініціює і підтримує протирежимні й протиімперіальні настрої, процеси і тенденції в Україні та на цілому просторі імперії на всіх ділянках національного життя. ОУН підтримує різного роду дії в обороні українських національних, культурних і релігійних вартостей, традицій та самобутнього стилю життя. Вона посилює боротьбу народу проти явних і прихованих ідеологічних і політичних московських затій та диверсій, розкриваючи їхню протиукраїнську суть і загрозу для самобутності національної спільноти. ОУН поборює в Україні московські впливи в ділянці культури, ідеологічні та політичні концепції і символи російської окупації.

/ З Постанов IV ВЗ ОУН/

КГБ ГОТУЄТЬСЯ ДО НОВОГО НАСТУПУ

I

1/ На протязі чвертьстоліття український націоналістичний рух, очолюваний ОУН в Краю і за кордоном та підсилюваний Організаціями Визвольного Фронту, - стояв у нерівній боротьбі проти наступу КГБ.

2/ За той час кількакратно мінялася тактика КГБ, але мета залишилась одна: знищити український рух, знищити цей другий фронт української визвольно-революційної боротьби, що його очолює ОУН на чужині.

3/ Спроби нищення того другого фронту проходили різні стадії. Від просування агентів в ряди ЗЧ ОУН чи, точніше, спроб такого просування, - до фізичного терору в формі різних атентатів, аж до підступного замордування сл. пам. Провідника ОУН Степана Бандери.

4/ Нині є докази на те, що ані тюрми, ані концтабори чи інші репресії, стосовані до українських підпільників у Краю, які живими попали в руки ворога, відбули покарання і вийшли на волю, - їх не зломали.

Такого погляду не міняють і ті факти, що декого з них КГБ примусило виступати проти ОУН і їх провідників у пресі, в радіо чи в окремих брошурах.

Доказом їхньої вірності ідеям української визвольної революційної боротьби є факти, що багатьох із них поновно арештовано, засуджено на довічне ув'язнення чи навіть до кари смерті.

5/ Не зважаючи на посилену акцію КГБ проти ОУН в Краю, Організація Українських Націоналістів там живе і діє. Під її впливом росте дух спротиву на Рідних Землях. Повстання в концтаборах, студентські і робітничі маніфестації, захлавна література молодих письменників і поетів, робітничі штрайки, втечі з цілих земель, творення різних підпільних організацій, є доказом того, що українська визвольно-революційна ідея живе, росте і охоплює все нові прошарки суспільства, що неминуче приведе до розвалу московської імперії і до побудови Української Самостійної Держави.

6/ Акція КГБ на українському відтинку теж на чужині, набирає останніми роками таких розмірів, що в боротьбі проти неї не вистачає самих сил Служби Безпеки. Боротьбу проти тої акції мусить вести загальне членство ОУН з допомогою Організацій Українського Визвольного Фронту.

7/ Поміж членством ОУН і Службою Безпеки мусить бути встановлена тісна співпраця, себто значно ширших розмірів ніж дотепер.

8/ Подібна співпраця в ділянці поборювання большевицької агентури повинна охоплювати також Організації Визвольного Фронту, а зокрема Антибольшевицький Блок Народів, який став особливим предметом атак КГБ /намагання компромітувати його провідні особи/.

9/ Ми твердо переконані, що і в цьому новому періоді наступу КГБ - зможемо вийти переможцями, коли компетентні з нас зокрема, і всі ми разом, матимемо перед очима ту небезпеку, яка грозить нам і докладемо всіх зусиль, щоб спільними силами її поборювати. Боротьба з ворогом - одне з найважливіших наших завдань. Ворог намагається:

а/ за всяку ціну підорвати в очах ширших мас членства авторитет Проводу ОУН і його поодиноких членів;

б/ за всяку ціну підорвати фінансову базу діяльності ОУН, Організацій Визвольного Фронту і АБН;

в/ відгородити Український Визвольний Рух, ОУН, ОУВФ та АБН від їхніх впливів на західній світ, позбавити їх морально-

політичної підтримки в їхніх змаганнях за розвал советсько-російської імперії і за побудову самостійних суверенних держав на чолі з Україною.

II

1/ КГБ планує в найближчий час відкликати з еміграції когось із своїх важливіших агентів, мабуть людину з університетською освітою, з відомим на еміграції іменем і з поважним суспільно-громадським чи політичним стажем.

Коли б із якихось причин, КГБ не могло зреалізувати того плану, слід рахуватися з тим, що буде намагатися викрасти чи силою пірвати когось з еміграційних політиків, не зважаючи на середовище, до якого він належить.

КГБ вже від років не має нового пропагандивного матеріалу в поборюванні української еміграції. "Вісті з України", брошури "Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном", большевицькі радіостанції перередаговують, перепрацьовують, міняють, доповняють тощо старі матеріали, приблизно, з-перед п'яти років. Ці матеріали "не беруть", бо вони вже застарілі. Матеріали, які КГБ отримує від своїх агентів про українські політичні середовища, не може використовувати, щоб не зрадити своїх співробітників.

Можливо, що новою жертвою КГБ буде хтось з українських культурних діячів, щоб протиставитися тим матеріалам з Краю, які масово поширилися за кордоном. Тут слід згадати, що запланована акція "стягнення свого чоловіка" на початку 1967 року провалилася.

2/ КГБ скріпить акцію вербуванням нових агентів на еміграційному відтинку. В першу чергу з-посеред українських туристів, які виїжджають до ССРСР чи до сателітних країн, а далі тут, з допомогою советських дипломатичних станиць. В цій акції допомагатиме КГБ картотека, т. зв. інвентаризація українських емігрантів, що перевірена й доповнена характеристиками та даними про рідні в Україні.

3/ КГБ розбудує і скріпить діяльність т. зв. диверсійних груп на еміграції, діяльність яких з тактичних мотивів останньо була послаблена. На це є дані, що частина членів цих диверсійних груп у минулі роки проходила відповідні фахові вишколи в ССРСР, куди вони виїздили нелегально, використовуючи відпустковий час, щоб їхня відсутність не впадала нікому в очі. Ті, фахово підготовані диверсанти, чекають на відповідні інструкції, коли розпочати акції. Акції тих груп будуть різнородні - від нових мордів, викрадувань, фізичного терору починаючи, а на провокативних компромітаціях провідних людей кінчаючи. Це відноситься як до Європи, так і до заокеанських країн.

4/ КГБ планує різними шляхами, різними способами і по черзі різні держави прислати на еміграцію ряд своїх нових агентів, які на протязі останніх років пройшли відповідний вишкіл в КГБ-івських школах, а в тому і в школі біля Війниці, де в основному займалися еміграційною проблематикою, вивченням поодиноких еміграційних середовищ, партій, груп, а навіть поодиноких осіб. Вони появлятимуться як туристи, які не хочуть вертатися до ССРСР, вояки советської армії, які дезертирували з якоїсь сателітної країни, моряки, які втекли з корабля, вимінні студенти і науковці та прямо звичайні втікачі.

5/ КГБ загострить боротьбу на церковному відтинку, голов-но між прихильниками т. зв. східного і західного напрямків, між прихильниками патріархату і його противниками, між прихильниками нового і старого календаря, - коли мова про католицьку церкву, а боротьбу за першість та впливи поодиноких єпископів, коли мова про українські православні церкви на еміграції. Вже є всякі дані на те, що КГБ тими проблемами

інтересується від довшого часу, розпрацьовало план, як ті антагонізми використати для своїх цілей, а навіть стверджено факти, що нібито випадкові туристи з України в розмовах з емігрантами ті проблеми насвітлювали згідно з вказівками КГБ.

6/ КГБ поглиблюватиме внутрішні антагонізми та ідеологічно-тактичні розходження в поодиноких українських політичних середовищах, не виключаючи також і нашого середовища. Стверджено факти, що деякі високо поставлені особи, до яких існує підозріння, що вони стоять під впливами КГБ, дуже пильно інтересувалися подіями в середовищі ЗЧ ОУН, скликанням Великого Збору, бажаючи робити все, щоб він закінчився послабленням і розколом нашого руху.

7/ КГБ докладатиме всіх зусиль, щоб серед української еміграційної спільноти поширювалися радянофільські настрої, проникали до української преси статті і матеріали та ідеї, які будуть морально обеззброювати українську еміграцію та зводити її на манівці націонал-комунізму і советофільства.

8/ Далі, КГБ закладатиме в прискішеному темпі т. зв. легальні прокомуністичні організації серед українських емігрантів, не зважаючи на те, яку моральну чи політичну вартість матимуть її члени. КГБ йдеться головно про те, щоб такі організації існували і тим самим компромітували ті українські організації, які твердо стоять на самостійницьких позиціях.

9/ КГБ розбудовуватиме під фірмою емігрантів свої торговельно-промислові підприємства, які служитимуть таким цілям: поперше, придбати гроші для фінансування своєї розкладової роботи; подруге, дати працю людям КГБ; потретє, створити з їх допомогою контактні пункти, а в кінці з їх допомогою поширювати сітку дій КГБ. Такі підприємства вже створено, вони існують і серед української еміграції.

10/ КГБ фінансуватиме роботу і діяльність деяких українських мистців і письменників, допомагаючи їм влаштовувати виставки, видавати їхні твори тощо. Річ ясна, під умовою, що в них не буде нічого "протирадянського".

11/ КГБ видаватиме і фінансуватиме замасковані українські часописи і журнали, які, на перший погляд, робитимуть враження, що вони нібито і антисовєтські, однак постійно просуватимуть такі ідеї і будуть заступати такі погляди, які на дальшу мету розкладатимуть українську еміграцію під національним і політичним оглядом. На російському відтинку і, частинно, на українському така робота вже пророблена.

12/ Як і раніше, так і тепер головна акція буде звернена проти революційної ОУН та Українського Визвольного Фронту, бо вони для КГБ є ворогом число один.

К.

"Протидіяти всім заходам КГБ, спрямованим проти Організації і цілого українського суспільства, розбудовувати СБ, вдосконалювати засоби і методи боротьби з ворогом, заангажувати до цієї праці не тільки вузький гурт людей, а й ширші наші кадри. Мусимо мати свій центр для опрацьовування планів боротьби з КГБ і взагалі ворожою агентурою. Головне завдання, особливо тепер, це охорона і оборона Організації та української спільноти і для цього треба мати відповідні кадри, добре розбудовану мережу та високого рівня систему і засоби дії. Необхідні також - контроль і забезпечення можливих шляхів зв'язку з Україною".

/Із "Загального плану дії ОУН за кордоном"/

ЗАВДАННЯ РЕФЕРЕНТУРИ КУЛЬТУРИ

/Інформація і план діяльності/

1. Московська культурна політика в Україні:

а/ соціалістичний реалізм, як засіб "будови комуністичного суспільства", що означає московізацію українців через політику "еліття націй" та "пролетарський інтернаціоналізм". Соціалістичний реалізм є засобом стирання стилевих рис та традицій української культури, нівеляцією індивідуальної суб"єктивної творчості сучасних мистців та, рівночасно, наближування тенденційно і пляново нових форм української культури до зразків московської /під назвою "пролетарської культури" і "нових традицій"/.

б/ Ліквідація наново наростаючих паростків української культури та її традицій. Ломання самобутніх талантів та їхніх стилевих форм вислову, як "формалізму", "суб"єктивізму" та "індивідуалізму".

в/ Ліквідація аналогічних проявів української культури в сателітних країнах з допомогою стримування процесів лібералізації і творчої свободи тих країн засобами втручання адміністрації, а навіть актів мілітарного насильства.

2. Процеси культурної політики українського народу:

а/ Опір "одержимих". Висування Донцівської тези "вольової людини", людини твердого хребта /революційно-підпільні методи/.

б/ Спротив русифікації і боротьба за українську мову.

в/ Оборона традицій української культури та охорона її пам"яток, боротьба за ліберальні умови творчості.

г/ Реабілітація проскрибованих діячів української культури.

г/ Оборона "ленінської національної політики" відносно української культури групою легалістів - мінімалістів.

д/ Група опортуністів, кар"єристів і вислужників Москви, що є апаратом реалізування московських плянів відносно нівеляції української культури і московізації українського народу.

е/ Група ренегатів і агентів Москви, що контролює державний апарат у питаннях культури.

3/ Московська агентура на еміграції:

а/ Пряма акція за допомогою філій комуністичних партій країн поселення українців у діаспорі.

б/ Посередня акція через втички в колах середовищ українських лібералів і радянофілів з допомогою культурного обміну, фальшивої інтерпретації процесів культури в Україні.

в/ Впливи прагматизму, лібералізму і космополітизму.

г/ Інфільтрація засобами літератури, мистецьких і музичних видань соцреалістичного характеру, виступами мистецьких ансамблів і т. д.

4/ Наша діяльність /тактика/ відносно московської політики в Україні та на еміграції в справах культури та культурних процесів в Україні. І наша культурна політика.

Потрібна точна аналіза всіх процесів і форм боротьби на відтинку культури українського народу. Не підтягати всіх процесів під один знаменник "української культури", або "московської агентури". Оба процеси є в стані боротьби і діють проти себе. Нашим завданням є вміти їх добре розрізнити і давати їм цільну діагнозу, моральну та ідейну аналізи. Тому, що ці про-

цеси ідейно і політично різновидні, ми повинні бути обережними в судженнях, призначених для публікацій. Наведемо, для прикладу, постать Євильового. Політично - він наш союзник /клич щодо культури - "Геть від Москви!"/. Ідеологічно - він наш противник /оборонець большевицької революції, яку Москва "загнала в раковину"/. Аналогічно наше відношення до "шестидесятників". Боротьба Драча та його товаришів з соціалістичним реалізмом за свободу вислову в українській культурі чинить їх нашими союзниками політичними, але їхня комуністична свідомість /"Дикая Леніни" - Драч/, і подібне інших, мусить ставити їх в площину наших противників ідеологічних. Це в основі різнить нашу політику в ділянці культури від політики радянських і лібералів, що готові підписатися під цілою творчістю Майбороди лише тому, що він відважився підписати листа в оборону Чорновола. Такий підхід - сентиментально-чуттєвий - не є і не може бути здоровим критерієм оцінки літературних процесів в Україні. На еміграції є чимала група діячів української культури, що політично осуджують московську окупацію в Україні, але ідеологічно співчують московському соціалістичному реалізмові в культурі і силою свого виховання і свідомості продовжують його форми своєю творчістю та стелять йому стежку за кордоном, хоч сюжетно їх творчість протидіє советській.

Незалежними від Москви назвати можемо тільки тих діячів української культури, творчість яких формою і змістом рівночасно відтворює українську духовність та національний світогляд. Тільки таких можемо назвати нашими не лише політичними, а й ідеологічними союзниками, як в Україні, так і в діаспорі. Тільки для таких має бути віддана наша суцільна підтримка і намагання донести їх творчість до кожного ума і серця українця. Зокрема тих з них, що одверто, без посилення на Леніна, на "зрадженій комунізм", стають до боротьби за права народу, його волю, за вільну і самобутню його культуру, ми повинні вирізняти, як тих, що служать своїй нації, а не тільки своїй честливості, або прямо лакізму нещасному на службі ворога. /Симоненко, Ліна Костенко і т. п./.

Ми повинні бути обережними в оцінках діячів культури, які ведуть у своїх творах підтексти з двома протиставними тенденціями, або, як Коротич, сприяють частинно новим течіям стилю, формально пов'язуються з шестидесятниками, але політично висловуються диригентам з КП і з Москви.

Потрібно вивчати людей, їх творчість і відповідно проводити сегрегацію, щоб в нашій пресі виявлялася вірна їх оцінка. Щоб її відчували в Україні. Діячі української культури повинні відчувати, що їх творчість є кваліфікована. Що справжнім творцям на службі народу буде признание і вічне життя, а служба ворогові оплатиться тільки на коротку мету з перспективою ганьби на майбутнє і повного забуття в книгах для безсмертних, як нарід визволиться.

Згадана сегрегація потрібна і для усвідомлення широких мас читачів на еміграції, особливо для університетської молоді, що під впливом опортуністичної агітації культобмінників готова їсти хліб навіть зі склом, щоб тільки вдоволити свою цікавість за невідомою собі батьківщиною.

Щоб мати вплив на культурні процеси, що відбуваються в Україні та на еміграції, треба створити умови творчого вияву самостійницької інтелігенції. Її завданням було б:

а/ Створити клімат духовного росту культурних діячів у діаспорі, усвідомлюючи обставини нового для нас середовища в діаспорі, яке переживає кризу матеріалістичного лібералізму і шкідливо впливає на розвиток культури українців у країнах їх поселення.

б/ Протидіяти впливам культурного обміну, за параваном якого Москва поширює свою культурну політику депривації і московізації української духовності засобами мистецтва.

в/ Стежити за проявами здорових паростків вияву української культури в Україні та прищеплювання справжніх її традицій, щоб їх підтримувати і посилювати доступними нам засобами на еміграції.

г/ Продовжувати та розвивати всі ділянки української культури, що, в обставинах московської окупації, діячі української культури в Україні не можуть вільно виявляти. Зокрема синтезувати та завершувати наукові тези в тих ділянках науки, в яких українським вченим вільно тільки подавати здобуті матеріали, або насвітлювати їх на користь московської політичної тенденції. Дуже часто навіть і матеріали добирається тенденційно. Про це свідчать вимовно матеріали археологічні і антропологічні. Дуже багато з них пропадає, коли їх наявність перечить визначенні тенденцій.

г/ Українська культура потребує тісних зв'язків із культурними центрами Заходу, щоб з допомогою перекладів найкращих творів літератур тих центрів запліднювати її, для дальшого розвитку. Українські діячі культури в Україні є змушені інформувати тільки про "пролетарську" культуру Заходу і творять фальшиві поняття про справжні досягнення культур народів Заходу. Завданням діячів української культури в діаспорі є дати справжній образ культурних процесів Заходу, здорових і конструктивних ідей народів Заходу.

Щоб названі цілі досягнути потрібно провести організацію діячів української культури, що боронять її підметність і самобутність. Це завдання повинна здійснити Асоціація Діячів Української Культури, що виникла на Конференції К. НТШ, присвяченій обороні української культури в 1965 р., її публікації, журнал і видання.

5. Кадри діячів української культури і молодь

Кадри діячів культури перестаріли. Мало хто з них працює професійно і диспонує часом для своєї творчої праці. Форми їх вияву доволі анахронічні.

АДУК не обстоює якоїсь однієї течії стилів, культурних процесів, але дбатиме про творчу незалежність від шкідливих національно і морально впливів чи то окупантів в Україні чи космополітичних деморалізаторів у діаспорі. Старатиметься продовжувати традиції української культури, щоб нові течії у світовому мистецтві асімілювалися згідно з органічним світосприйманням української людини. Цей процес синтезу потрібний особливо молодшій генерації, що формує свій світогляд в оточенні чужих культурних кліматів.

Саме тому потрібно включити в культурні процеси і вияви українців у діаспорі молодь, яка думає і відчуває та виявляється новими формами мистецтва, що віддзеркалює наш час. Рівночасно цю молодь треба наситити ідеями українського народу та його культурними традиціями, щоб зберегти від духового нігілізму чи шкідливих ідей оточення.

Проблеми культури треба усвідомити молоді вже в рамках СУМ та ТУСМ, щоб відповідними конференціями та вишколами проблеми культури робити проблемами молоді. Найталановитіша молодь мала б доповнювати кадри АДУК і НТШ, щоб свою професійну працю пов'язувати систематично з ідеями боротьби за самостійність українського народу в усіх його виявах життя, а зокрема в ідеї його визволення і державної суверенності.

6. Культурний аналіфбетизм

Ми є змушені вести боротьбу з окупантом не лише методами "лобової атаки", але, рівночасно, ідеїної підготовки, що проходить в площині світоглядів. Культура - це головна база, на якій світоглядова боротьба відбувається. Саме цим треба пояснити такі явища, як питання "пролетарської культури" в СССР і "культурної революції" в Китаї.

Розуміння цих явищ мають досить ясне українці, що походять з тих земель України, що зазнали процесів революції пролетарської культури. Одначе, між ними є особи, які свідомо, або несвідомо, не можуть стріпати зі себе реп"яхів тієї революції і продовжують боротьбу не так проти "пролетарської культурної революції", як радше в оборону тієї революції, яку, нібито, "зрадили" московські шовіністи, а непотрібно, мовляв, атакують її українські націоналісти.

Ці позиції визнали теж деякі колишні західньо-українські "націоналісти", що поєднали ревізіоністичні тенденції "пролетарської революції" з лібералістичними тенденціями прагматизму на Заході, і різної масті опортуністи, що все хиляться в бік матеріальних користей, вигоди та кон'юнктури, що все мусять на когось орієнтуватися, та, всі разом об"єднані, створили монопольний блок в питаннях української культури для всієї діаспори і для політики її щодо культурних процесів в Україні.

Наша відсутність на цьому фронті сильно підмулила наші ідеологічні позиції в громадянстві і підготувала ґрунт для нової ери радянщини і москвофільства.

Наші опоненти, признаючи ідейність і організованість нашим кадрам, кинули пропагандивне гасло, що середовище Організації Визвольного Фронту це – попри ідеологічний "перехиток", ще й експонат "культурного примітивізму".

На доказ таких тверджень ці круги підняли, як "факти", провокації московської еґентури про вбивство В.П.Петрова, про моральне заломання Юрія Косача, про переслідування інтелігенції, про політичну нетерпимість в оцінці культурної творчости Йосипа Гірняка і т. п.

Ця пропаганда не залишилася без наслідків. Багато снобів і патріотів "семейної згоди" в культурі рочали вважати "анополітичність" своїм обов"язком і гідністю політичного "соборника".

Ця опінія має свій посередний вплив теж і на молодь, навіть на молодь нами виховану. Сталося це ще й тому, що до нашої молоді приділяємо найчастіше виховників-адміністраторів, але не маємо, або дуже мало маємо, виховників-інтелектуалістів, що імпонували б молоді.

Наша неприязність на фронті культури, неосвіченість наших низових кадрів, наша байдужість до проблем культури скріпила наступ опортуністичних груп на наші позиції і це стало однією з причин послаблення нашої боротьби на політичному фронті.

Цей стан має змінити наша нова культурна політика.

7. Наші пляни на відтинку культури

На базі АДУК /Асоціації Діячів Української Культури/ та її акції ми мусимо, засобами критики і голошення власних засад щодо культури, проломити існуючу опінію про наш примітивізм. Наша культурна політика не обмежиться лише тереном поселення українців у діаспорі, але активно діятиме відносно процесів культури в Україні.

а/ Для цієї цілі АДУК видаватиме збірники /"Естафета"/, присвячені проблемам літератури, мистецтва і науки, та видання творів окремих авторів – членів АДУК, монографії і т. п.

б/ Видасть книжку про "Соціалістичний реалізм", як критику советської методи для вбивання національних культур та запрягання їх творців до воза творення московської імперії – "будови комунізму", "советського народу", "інтернаціоналізму", "дружби націй", "зближення націй" і "злиття націй".

На тлі такого видання стануть виразно наші позиції на культурному фронті. З позицій цієї критики можна буде оцінювати твори літератури, музики і малярства, що, прикриваючись патріотичними фразами, мотивами чи сюжетами, ведуть тенденцію

втискання чужих для української культури форм та ідей. Культурно неосвічені, без вироблених смаків, на чужині виховані українці часто стають жертвою московської пропаганди, що під формами псевдоукраїнської культури перепачковує мішанину культур народів СРСР і в скаліченому виді виховує "совєтських людей" навіть за кордоном. Для тієї цілі Москва заливає нашу еміграцію своєю літературою, мистецтвом, концертами і т. п. Дешеві пластинки совєтської музики проникають навіть в наші "антибольшевицькі" радіоавдиції і наближують смаки слухачів до московських панівних стандартів в СРСР. Таким способом стираються духові межі та окремішність української культури в свідомості людей, яких почування, притуплені в мистецтві, торують стежку для компромісів з Москвою і в думанні.

Наша діяльність по лінії культури не повинна обмежуватися нашим тільки середовищем, а промінювати на всю спільноту. Беручи до уваги сказане, ми мусимо мати вплив на діяльність:

1. СКВОР. /Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада/ - програми виховання, підручники: історія, література, культура, географія, мова і т. п. Потрібно опрацювати відповідні хрестоматії, щоб винести на світло твори національної гордості та героїки. Потрібно видати гідну нашого народу працю про українську культуру.

2. НТШ. Поширити мережу комісій української наукової проблематики, що спрямувала б науку в напрямі тих ділянок гуманістичних наук, що їх московська політика спрямувала на фальшування обличчя українського народу /література, мистецтво, історія, археологія, антропологія і т. п./.

3. ТУСМ - влаштовувати конференції, присвячені проблемам української культури для наближення молоді до питань творчої праці для України.

4. СУМ - влаштовувати вишкільні табори для вивчення української культури і зглиблення національного світогляду та свідомості власної духової самобутності.

Детальніший план праці на відтинку культури розпрацює окрема конференція АДУК, що є запланована на осінь 1969 р. Праці Першої Конференції АДУК будуть видані окремим збірником.

На цю пору зорганізовано 3 філії АДУК в Америці, 2 філії в Канаді, а заплановано в Німеччині, у Британії, в Австралії, в Бразилії і в Аргентині.

За референтуру культури

Ант - референт

... Українська визвольно-революційна боротьба у ділянці культури має за мету: а/ переборювати руїнницький наступ окупанта на процеси розвитку української культури та його /ворога/ намагання прищепити українській культурі елементи, чужої їй, російської культури; б/ усунути з українського культурного процесу ті елементи, які виникли наслідком культурного поневолення; в/ самостверджувати і розвивати власні культурні вартості.

... Взявши до уваги важкі умови літературно-мистецької і наукової творчості в Україні, ОУН звертає увагу на konieczність посиленої творчості діячів української культури і науки поза межами України, в країнах вільного світу, які зобов'язані в умовах свободи вирівнювати мірою можливості втрати і шкоди, завдані нашій культурі й науці в умовах окупації.

/з Постанов IV ВЗ ОУН/

ЗАВДАННЯ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ І ДІЯЛЬНОСТІ

/Загальний план, схвалений на Пленарній нараді Дирекції/

1. Основним, головним завданням нашої внутрішньо-української політики і діяльності в цій ділянці є визволення України і відновлення Української Самостійної Незалежної Держави.

Це перше і найважливіше завдання боротьби і діяльності всієї ОУН, отже крайової і закордонної її частин, на всіх ділянках і відтинках дії.

2. Ділянку внутрішньо-української політики треба розділити на два відтинки: 1/ суспільно-громадський /або суспільно-політичний/ і 2/ політичний /або партійно-політичний/.

Завдання нашої внутрішньої політики і діяльності базуються на відповідних Постановах IV Великого Збору:

I. "Завдання ОУН на сучасному етапі":

II. Завдання ОУН, точка 1: Як на попередніх етапах так і тепер, незмінним завданням ОУН є формувати українську державницьку думку, вирощувати революційні кадри боротьби і державного будівництва, організувати боротьбу за визволення, включно із збройною, і керувати нею, включаючи в русло революційних змагань всі самостійницькі елементи, всі прошарки народу.

Точка 2: Боротьба ОУН за Українську Самостійну Соборну Державу /УССД/ в'яжеється тісно з життєвими інтересами української нації і спирається на її сили. Як виразник прагнень народу, як оборонець і провідник його найширших мас, ОУН стимулює і унапрямує діючі революційні самостійницькі сили, формуючи і розгортаючи на всіх етапах боротьби єдиний всеукраїнський визвольно-революційний рух за УССД.

Точка 5: З метою мобілізації всього народу до боротьби за визволення, ОУН ініціює і підтримує протирежимні та протиімперіальні настрої, процеси і тенденції в Україні і на всьому просторі імперії на всіх відтинках національного життя. ОУН підтримує різного роду дію в обороні українських національних, культурних і релігійних вартостей, традицій та самобутнього життя. Вона посилює боротьбу народу проти явних і прихованих ідеологічних і політичних московських затій та диверсій, розкриваючи їхню протиукраїнську суть і загрозу для самобутності національної спільноти. ОУН поборює в Україні московські впливи в ділянці культури, ідеологічні та політичні концепції і символи російської окупації.

VI. Діяльність ОУН у вільному світі, точка 1: Діяльність ОУН у вільному світі впливає з цілісних завдань української визвольної боротьби і має подвійний характер: внутрішньо-український і зовнішньополітичний.

Точка 2: На внутрішньо-українському відтинку максимальне залучення українського потенціалу в країнах замешкання для розбудови громадського, політичного, релігійного, культурного і господарського життя, виховання молоді в дусі українського патріотизму і на традиціях революційної боротьби українського народу становитиме поважну запільну базу для боротьби ОУН в Краю. Враховуючи конкретні передумови, особливості окремих поселень та їхні потреби, ОУН підтримуватиме всі ті вияви громадського і культурного життя, які сприяють досягненню основних цілей української визвольної політики й українським національним інтересам.

II. "Внутрішня політика":

A. Загальні ствердження, точка 1: У боротьбі за відновлення незалежної Української держави правильно намічена і

здійснювана внутрішня політика, як один з аспектів визвольної політики в загальному, займає важливу позицію, бо її основною метою є:

а/ забезпечити організацію і мобілізацію внутрішніх сил нації відповідно до вимог її зовнішнього положення, завдань та цілей; б/ протидіяти впливам, які підривають єдність національної спільноти чи порушують її згуртованість і організованість;

в/ втримувати в нації живим її політичний ідеал і свідомість її історичного завдання;

г/ спрямувати всі дії, прагнення і почини поодиноких осіб, суспільних груп і верств для національно-державного визволення, підпорядковуючи йому всі партикулярні інтереси.

Точка 2: Внутрішня політика має бути всеукраїнською, тобто вона завжди мусить заступати інтереси нації як цілості; всебічна, тобто має охоплювати одночасно цілість життя нації в усіх його виявах і проблемах; безкомпромісова, тобто має протиставитися всім проявам, які послаблюють силу нації, спричиняють її розбиття, політично-партійну атомізацію чи партикуляризм, а зокрема протиставитися будь-яким намаганням підмінити політичний ідеал нації чи орієнтувати націю на сторонні сили й чинники.

Політичний відтинок внутрішньої політики:

Внутрішня політика, Г. Відношення до інших політичних партій і центрів, точка 1: Відношення ОУН до інших українських політичних партій, середовищ та політичних центрів чи плянів такі центри творити, зумовлюється потребами та інтересами української визвольної боротьби, вимогами конкретної політичної дійсності і їх поставою до визвольно-революційної боротьби ОУН в Україні.

Точка 3: Намагання створити спільний український політичний центр на еміграції не мали успіху в минулому, і малі можливості існують для того, щоб такий центр постав у ближньому майбутньому.

Враховуючи таку дійсність поза кордонами України, ОУН за кордоном може зговорюватися і виступати з тими українськими політичними середовищами у справах загальноукраїнського інтересу, які заступають подібні до ОУН концепції визвольної боротьби і державного будівництва.

Завдання ОУН на сучасному етапі, VI. Діяльність ОУН у вільному світі, точка 4: Для реалізації завдань української спільноти в світі і допомоги визвольній боротьбі в Україні формувати і скріплювати загальноукраїнський і самостійницький політичний фронт, побудований на засадах співвідношення сил, що був би плятформою координації дії українського політичного життя.

Точка 5: ОУН – за створення політично-визвольного центру, спертого на революційно-визвольній концепції, на засадах і в часі, які Провід Організації визнає актуальним і в доцільному пов'язанні з державницькими революційними формаціями, ініційованими нашим рухом, зокрема Українським Державним Правлінням 1941-го року.

Суспільно-громадський відтинок внутрішньої політики:

Внутрішня політика, Б. Організація національних сил, точка 2: Враховуючи умови, в яких живе український народ і в яких доводиться організувати визвольну боротьбу, а зокрема те, що советсько-російський режим постійно стосує в широких розмірах засоби терору супроти українського народу і його самостійницьких сил, ОУН має організувати належну протидію і оборону народу для його збереження.

В. Фронти дії ОУН, точка 1: Враховуючи особливість положення українського народу під сучасну пору, як також можли-

вості та вимоги визвольної боротьби, ОУН плянує і здійснює внутрішню політику на двох фронтах одночасно: крайовому і закордонному.

Точка 2: ОУН в Україні і на просторах СРСР діє у формах і засобах, які у кожному конкретній ситуації є кінцеві і можуть забезпечити досягнення визначених цілей.

Точка 3: Закордонна частина ОУН /додати б: та інші наші і не наші організації і сили/, яка розгортає свою діяльність у цілком іншій дійсності, має своїм завданням здійснювати таку політику, яка скріплювала б фронт боротьби в Україні, синхронізуючи свої акції з вимогами та кожночасними потребами крайової частини Організації і з її політикою.

Точка 4: ОУН вважає своїм основним завданням плянувати і координувати дію проти російського імперіалізму та колоніалізму і залучення всієї української спільноти на всіх теренах дії Організації до цієї боротьби.

Г. Суспільно-громадське життя за кордоном, точка 1: Українське суспільно-громадське життя у своїх різногранних виявах і формах поза межами України проявляє не тільки тенденцію, але сьогодні вже є носієм і виразником загальноукраїнського національного життя та загальноукраїнської дії за кордоном. Українські суспільно-громадські організації, товариства й установи за кордоном – це практично єдині форми, в яких можна плекати й розвивати все українське життя, на базі яких можна розбудовувати і здійснювати політичну діяльність.

Точка 2: ОУН вважає, що українська спільнота у вільному світі може і повинна відіграти поважну роль в справі визволення України. Це станеться, якщо у висліді плянових заходів створена буде відповідна форма організації та себевиразу для найширшого числа українців за кордоном і поставиться для визвольної боротьби матеріальні та людські сили.

Точка 3: ОУН вважає, що в інтересі української спільноти в цілому є, щоб у кожній країні поселення, мірою можливості, була одна українська суспільно-громадська централь, або федерація, координація чи репрезентація всіх місцевих українських суспільно-громадських організацій, установ і товариств.

Точка 4: ОУН вважає, що завершення суспільно-громадського сектора в формі Світового Конгресу Вільних Українців з діючим постійним Секретаріатом має уможливити успішне плянування і координування діяльності крайових громадських централей, для скріплення української силової бази у вільному світі.

Точка 5: ОУН вважає, що на суспільно-громадському відтинку за кордоном важливу роль відіграють Організації Українського Визвольного Фронту, які свою працю в різних ділянках громадського життя спирають на свою питому вагу і значення серед всієї української спільноти, на прихильність української громади до Українського Визвольного-Револьюційного Руху і до справи визволення України.

Завдання

Вихідне заложення:

Г. Суспільно-громадське життя за кордоном, точка 6: Виходячи із засади, що ОУН повинна наповнювати своїми ідеями все політичне й громадське життя нації, співучасть і співпраця членів ОУН в суспільно-громадських установах, які стоять на державницьких позиціях, є потрібною. Тільки сильна і всюдиприсутня ОУН зможе ідейно і концепційно успішно унапрямувати працю різних установ та організацій у корисному для визвольної боротьби напрямі.

Д. Українська визвольна справа і українці за кордоном, точка 1: Справа визволення України і відновлення української держави – найважливіша справа не лише ОУН, не лише українсь-

кого народу в Україні, але також всіх тих українців, які під сучасну пору проживають поза межами України в різних країнах вільного світу.

Плян дії

Суспільно-громадський відтинок:

I. 1а/ збільшувати кількість членства в Організаціях Українського Визвольного Фронту,

б/ розбудовувати ОУВФ і мережі їхніх відділів та осередків, зокрема в тих країнах і місцевостях, де таких ще немає,

в/ звернути дуже пильну увагу на відтинок молоді, на її працю, особливо на студентську молодь /ТУСМ, студентські клуби і товариства та їхні надбудови/,

г/ конечно приєднувати молодих людей, в тому народжених поза межами України, у ряди наших не-молодіжних організацій /ЛВУ, ООЧСУ, ОЖ, УАЛ і інші/, та давати в їхні руки ініціативу відносно діяльності і її форм, дбаючи найбільше про основний зміст і засади,

г/ збільшувати членство наших людей в інших організаціях, установах і товариствах /не лише в ОУВФ/, таких як НТШ, УВАН, Т-во Підприємців і Професіоналістів, Т-во Бібліотекарів і т. п., АДУК, журналісти, мистці і інші,

2а/ збільшувати активність наших людей в ОУВФ і в інших організаціях,

б/ дбати про нашу передовість в ОУВФ та інших установах - працею, вмінням, ініціативою, жертівністю і т. п.,

3/ подбати про світове завершення ОУВФ /гл.Г. т.5./.

II. 1/ Збільшувати наші впливи в суспільно-громадських центрах у всіх країнах та в їхніх надбудовах /ПАУК, КОУГЦУ/;

зговорюватися в потрібних нам справах - з іншими організаціями на цих форах,

2/ СКВУ вважати координаційною надбудовою українських громадських організацій в світі, з відповідними до цього завданнями і роботою. Секретаріат СКВУ повинен бути активним на суспільно-громадському відтинку в таких справах, які до нього належать /гляди Г. тт. 1, 2, 4/,

3/ акції в обороні нескорених і українського народу /гляди Б. т. 2./,

4/ акція в справі патріярхату і патріярха /гл. До завдань, церк. тт. 6 і 9, Звернення до укр. у вільному світі, розд. Церковна Ієрархія!/,

5/ акції, маніфестації, демонстрації:

а/ наші - 40-річчя ОУН,

10-річчя смерти сл.п. С.Бандери,

б/ загальні.

6/ розбудова і скріплювання всієї української спільноти у світі під кожним оглядом і в кожному напрямі /гляди Г. т. I./.

Політичний відтинок:

I. Українське політичне партійне життя за кордоном у давніх формах і виявах щораз більше слабне і відмирає, разом із його діями. Для цього немає тут ґрунту. Старі й молодші не змінять цієї ситуації. Молодого покоління в цих партіях немає і не буде.

Беручи до уваги, що ці партії дуже слабкі, мають дуже мало членства, не мають жодного молодого приросту, не діють

і не мають жодних перспектив діяння в світі, а ще й між собою дуже різко зрізничковані, - немає підстав серйозно трактувати цей відтинок українського життя у його сьогоднішньому виді. Це стосується до УНРади, т. зв. ЗП УГВР і т. п.

В даній дійсності немає ані підстав, ані потреби змагати нам до якоїсь політично-міжпартійної постійної конструкції. Зговорюватися і виступати разом, якщо цього вимагає загально-українська справа /гл. Г. т. 3., Інф. і прг. А. д, б, 3/.

II. Потрібно створити відповідний політично-визвольний центр /гл. VI. т. 5./. Для цього треба довшого часу, міркувань, приготувань, переговорів і т. д. Цією справою займеться відповідний референт.

До цього часу будемо провадити нашу власну внутрішньо-українську політику і діяльність серед всієї української спільноти в світі. Підстави для цього дають: наша праця, наша питома вага, сила і значення серед всієї української спільноти /гл. VI. т. 4., Г. т. 5./.

Формувати, розбудовувати, поширювати і скріплювати загальноукраїнський самостійницький політичний фронт довкруги ОУВФ /гл. В. тт. 3, 4./.

Таким чином творити не формальний, але фактичний загально український політичний фронт і цим підготувати ґрунт під політично-визвольний центр /гл. теж Г. тт. 1, 2, Г. т. I./.

В Постановах IV Великого Збору, "Завдання ОУН на сучасному етапі": III. Організація сили, точка 1, прийнято: Практичне здійснення тих важливих завдань, що їх ставить ОУН перед собою, узалежнюється великою мірою від якості її членських кадрів, організованих з усіх прошарків українського народу.

Точка 2: Для успішного завершення української визвольної боротьби необхідна розбудова сильної революційної організації - ОУН /додати б: і всіх наших організованих сил/, яка своїми ідейними й організаційними впливами охоплює різні ділянки національного життя. Головне завдання ОУН - організувати і виховувати політичний актив, свідомий своїх завдань, формувати таку революційну політичну силу, яка постійно вестиме до боротьби за розвал московської імперії і побудову української держави.

Отже ж наш політичний актив, наші організовані сили, ОУВФ, вирощувані молоді сили, українська патріотична спільнота - це ті фактори, від яких залежатиме і на яких ми спиратимемо нашу внутрішньоукраїнську політику і діяльність.

Важливу позицію в нашій діяльності, особливо на довшу мету - становитимуть українці, народжені різних країн, зокрема сьогоднішнє молоде покоління. До них треба застосовувати інший підхід і форми, як до наших давніх кадрів.

Треба дбати про те, щоб молоді люди, окрім праці в українській громаді, входили й були активні в місцевому житті: а/ суспільно-громадському, б/ політичному. Потрібно, щоб вони добивалися там високих, якнайвищих місць та на таких місцях і з таких позицій працювали для української визвольної справи.

Як внутрішньоукраїнська ділянка праці вимагає працювати серед найширшої української громади, бути з громадою, провадити громаду, так і допомога Україні країн, в яких перебуваємо, вимагає нашої приязності й активності безпосередньо серед місцевої спільноти. Це може успішно виконувати вирощене в даній країні молоде покоління.

Визволення України є найважливішою справою не лише ОУН, а й усього українського народу на рідній землі і всієї української спільноти в світі. Потрібно всіх наших сил і всіх українських сил – на різних місцях, ділянках і відтинках боротьби, змагу, праці /гл. Д. т. 1./.

Д., точка 4: ОУН вважає, що всебічна допомога українців з-закордону українській визвольній справі є конечна. ОУН належно розцінює зроблений українцями за кордоном вклад в цю допомогу. Цей вклад оцінює також український народ. ОУН вважає, що визволення України прийде у висліді зусиль і співпраці українського народу та українських поселень закордоним, що уможливить повну мобілізацію і використання всіх українських сил та спрямування їх на відтинок боротьби з російським імперіялізмом і колоніялізмом.

Завданням нашої внутрішньої політики і діяльності є працювати в цьому напрямі.

Це є завданням цілого сектора внутрішньої політики, до якого входять референтури: а/ політично-партійних справ, б/ суспільно-громадських справ, в/ культурно-наукових справ і г/ молоді. Кожна референтура із своїм окремим референтом.

А. Галиченко

... Наш шлях, наша метода – це органічне, ідейно-політичне проймання й узмістовлювання. Вона має два способи – дві фази, що діють у всьому процесі рівнобіжно. Перша, основна фаза – це органічний ріст націоналістичного руху, захолювання нашими ідеями щораз більше найкращого елементу, залучення його до Організації і до її акцій, в яких він розвивається, удосконалюється й веде творчу активну працю. До цієї фази належить цілість власної діяльності Організації на всіх відтинках і мобілізація широких мас в акціях, що їх вона ініціює й організовує. Друга, похідна фаза – це посередня дія на цілість життя, також і на інші політичні середовища. Це проникання наших ідей, нашої політичної концепції, напрямку й способу самостійницької акції в цілий український світ; останній їх собі щораз більше засвоює, і вони чимраз більше стають загальнонаціональним добром. Таке проникання примушує й інші політичні середовища так пристосовувати свої ідейно-програмові позиції, а передусім свою практично-політичну діяльність, щоб брати за свої ті цінності, що стають невід'ємною частиною всеукраїнської політичної думки та дії і що їх зробив такими наш рух. Не має ваги те, що інші політичні середовища роблять це з конечности під тиском і не з власних ідейних мотивів, а щоб утриматися на поверхні життя, щоб зберегти з цим життям контакт. Для справи найважливіше те, щоб цей процес відбувався. Він відбувається завжди, також тоді, коли наш рух іде відокремлено, не входить ні в які співдії з іншими середовищами. Його динаміка, успіхи й захоплення мас примушують інші середовища брати від нього те, що дає найбільший ефект, наскільки вони на це спроможні...

... Процес засвоювання вартостей і надбань нашого руху іншими політичними середовищами завжди врівноважується тим, що ОУН постійно плекає, розвиває й удосконалює націоналістичну ідею "в чистій формі", завжди йде попереду в здійсненні її, поборює її викривлення й зловживання і таким чином забезпечує рух від розгублення, зникнення в піску. Внутрішнє змагання на ідейно-політичному фронті мусить бути постійно підтримуване, однаково при всякому рєсташуванні сил, як при відокремленні, так і при консолідації".

/С. Бандера: "Слово до Українських
Націоналістів-Революціонерів..."/

ЗАВДАННЯ ТА НАПРЯМНІ ПРАЦІ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОГО СЕКТОРА

Одною з основних підстав політичної дії ОУН, яка мусить зобов'язувати на майбутнє, є її незалежність. Незалежність політичної роботи ОУН проявляється в її спроможності думати, планувати й діяти виключно по лінії інтересів українського народу та протиставитися, коли цього треба, всім тим стороннім чинникам, що за ціну, чи й без ціни, намагаються узалежити справу українського визволення від своїх інтересів, поставити її під свою залежність чи контролю, або просто звести її на манівці.

Протиставитися шкідливим впливам неприхильних українській справі чинників і вести справді українську незалежну визвольну-революційну діяльність могла ОУН тільки завдяки жертвенності своїх членів і симпатиків і при моральній та матеріальній піддержці широкої української громади, що давали ОУН потрібні для її незалежної політичної дії засоби. Спираючись виключно на допомогу своїх членів, симпатиків та патріотичної української громади, ОУН могла виконувати свої завдання без потреби оглядатися на опінію та бажання сторонніх чинників, що за еventуальну допомогу звичайно вимагають права на опінію чи контролю.

Розуміючи вагу власних незалежних фінансових засобів та їхню тісну пов'язаність із спроможністю дії взагалі, а з незалежністю дії зокрема, IV Великий Збір ОУН у своїх фінансово-господарських постановах схвалив: "IV Великий Збір ОУН стверджує, що вся діяльність ОУН спиралася завжди й мусить далі спиратися на власні фінансові засоби, що їх базою була жертвенність членських кадрів, членів Організацій Визвольного Фронту й українського патріотичного громадянства".

Залежність організаційної роботи від фінансових засобів Організації

Сила ідей, людські кадри та матеріальні засоби - були завжди цими необхідними елементами, які рішали про перемогу даної ідей. Спосіб розповсюдження ідей, їх натуга і засяг та можливості залучити до поширювання цих ідей меншу чи більшу кількість людських сил і технічних засобів, завжди великою мірою залежали від фінансових засобів організації. Праця організації завжди має багато різних можливостей і повне використання їх залежить великою мірою від тих фінансових засобів, якими організація розпоряджає. Це теж стосується до дії нашої Організації, яка, як у минулому, так і тепер, мала і має багато можливостей здійснювати свою програму і завдання. Справді, вона, в певних періодах свого існування, завдяки жертвенності своїх членів і величї своїх ідей, проявила більшу дію, ніж це було можливе за таких умов, все ж за кращих фінансових та й інших умов вона могла б залучити більші людські сили й технічні засоби та досягнути ще більших успіхів на шляху нашого визволення.

Маючи саме це на увазі, IV-ий Великий Збір закликає все членство, симпатиків та українську громаду прийти зі збільшеною допомогою для передбаченої Збором збільшеної і поширеної дії Організації на різних відтинках роботи. Там читаємо: "Згідно з прийнятими на IV-му ВЗ ОУН постановами, які передбачують посилену дію на відтинках - крайовому, зовнішньому, видавничому і на відтинку виховання молодих кадрів, існує потреба збільшити фінансові засоби на новому етапі".

Жертвенність в основі власних фінансових засобів

Основою власних фінансових засобів Організації є жертвенність і відданість справі її членства. Організація, яка може

будувати свою діяльність на фінансових внесках свого членства, є тривалою організацією! Членська вкладка не тільки поповнює фінансові засоби організації і вможливає її основну дію, а теж, рівночасно, є одним з видимих доказів приналежності члена до організації, його дбайливості за її існування і дію, його розуміння konieczности її існування та її потреб. Член, який вважає себе членом організації, але не готовий принести для організації навіть такої малої жертви, як членська вкладка, не розуміє суті організованого життя, його способу діяння та його потреб. Він, мабуть, ніколи серйозно не застановлявся над тим, яким способом його організація старається досягнути свою мету та здійснювати свої завдання. Такий член, хоч організаційно стоїть ближче до організації від її симпатика, на ділі стоїть від організації далше від кожного симпатика, що розуміє потреби організації та мірою своїх можливостей допомагає їй.

Всі члени Організації свідомі того, що ті тягарі, які на них накладає Організація, можна в нашій еміграційній дійсності повністю виконати, тим більше, що вони допасовані до умов кожної країни нашого поселення. Вони мусять бути виконувані нашим членством і симпатиками, якщо наша Організація має вести свою діяльність і прямувати до досягнення своєї головної мети. Тому:

- 1/ Члени нашої Організації платять членські внески точно, у висоті визначеній Проводом;
- 2/ Члени дбають, щоб такі внески платили організаційні кандидати, симпатиками та орг. юнацтво;
- 3/ Члени Організації вплачують самі та дбають, щоб теж кандидати, симпатиками і прихильники ОУН платили 1% податку від своєї заробітної платні нетто;
- 4/ Члени Організації, зокрема ті, що не мають окремого навантаження роботою Організації, повинні все й усюди пам'ятати про важливість матеріяльних засобів для ведення дії Організації, і про такі матеріяльні засоби старатися;
- 5/ Члени нашої Організації повинні дбати про те, щоб Організації Визвольного Фронту, як теж кредитові кооперативи й інші підприємства, ведені нашими членами та прихильниками, причинялися одноразово чи постійно до збільшення фінансових засобів нашої Організації;
- 6/ Члени нашої Організації повинні докласти в даний час усіх зусиль, щоб річна збірка на Визвольний Фонд /ВФ/ була дбайливо підготована і охоплювала найширші кола української громади, мавши на увазі, що це не тільки збірка фондів на нашу визвольну дію, а також свого роду плебісцит, який показує, скільки українців пам'ятають про справи нашої боротьби за визволення і тими справами турбуються;
- 7/ Члени Організації повинні допомагати самі й дбати про те, щоб це робили орг. симпатиками й широка українська громада, влаштовуючи різні неперіодичні збірки на організаційні цілі, акції, пресові фонди, орг. видання тощо, пам'ятаючи завжди, що все це різні вияви організаційної роботи та що їхні старання про фінансові засоби для Організації – це робота не менш важлива, ніж кожна інша праця в Організації.

Маючи на увазі розбудову фінансових засобів Організації і поширення зрозуміння її потреб для успішного виконання її завдань, проводить Організація на різних щаблях подбають про проведення роз'яснювальної акції між членством, симпатиками та прихильною нам громадою, виходячи з трьох основних заłożeń:

1. Незалежність політичної дії ОУН базується на її фінансовій незалежності від сторонніх, неукраїнських чинників;

2. Головним та єдиним джерелом, яке не порушує повищої засади та забезпечує незалежність рішень Організації, це внески її членів, кандидатів і симпатиків;
3. Завданням членів, які становлять Організацію, є подбати, щоб їхня Організація одержувала фінансові засоби такою мірою, як це необхідне для незалежної реалізації її плянів і завдань.

Згадана роз'яснювальна акція повинна мати на меті:

- а/ піднести жертовність нашого членства, кандидатів, симпатиків і юнацтва;
- б/ піднести жертовність української громади;
- в/ гуртувати разом таких людей, які своїми здібностями і своїм заінтересуванням стоять близько до господарських справ узагалі, щоб вони займалися розбудовою фінансів Організації.

Допоміжні засоби в розбудові власних фондів ОУН

Поширена дія Організації, тепер і в майбутньому, може вимагати ширшої ніж дотепер фінансової бази Організації. Беручи це до уваги, ТП-ди, а за їхнім одобренням також обласні й інші, їм підчинені, клітини Організації, повинні там, де це можливо:

- 1/ Ставити господарські підприємства, що давали б приходи тепер чи в майбутньому;
- 2/ інспірувати закладання господарських одиниць нашими членами, симпатиками чи прихильниками;
- 3/ впливати на наших членів, симпатиків та прихильників, щоб вони інвестували свої гроші, брали свої обезпечені поліси та патрунували тим підприємствам, які допомагають Організації;
- 4/ присвячувати постійну увагу такому чи таким обезпеченим підприємствам, які є під нашими впливами, зобов'язуючи наших членів та заохочуючи наших симпатиків і прихильників стати його чи їх членами та брати в його чи в їх адміністрації активну участь. Потреба обезпечення є сьогодні загально зрозумілою. Обезпечення наших людей у нашій обезпеченій установі не тільки задовільнить цю потребу, а також причиниться до розбудови фінансової установи, яка може служити нашим визвольним завданням і скупченням капіталу, дасть нашим ощадностям потрібну фінансову силу. Такою обезпеченою установою на терені Канади і США є Українська Народна Поміч;
- 5/ старатися, щоб наші самітні чи бездітні члени і прихильні нам громадяни зробили нашу Організацію своїм спадкоємцем, маючи на увазі її завдання і пов'язані з тим її фінансові потреби;
- 6/ стосувати в принципі всі напрямні, опрацьовані Господарсько-економічною референтурою.

Беркут

Керівник Фін.-Гос. Сектора

З ДІЯЛЬНОСТІ СЕКТОРА ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ І АБН

Згідно з постановами IV Великого Збору ОУН, наша Організація і її наявні форми, а теж міжнародна організація АБН, що побудована на нашій визвольній концепції, ведуть власну суверенну, незалежну політику. Тому й увага нашого активу має бути зосереджена на нашій суверенній дії, на підтримці зовнішньо-політичних дій ОУН і АБН.

Подаємо деякі інформації з нашої діяльності після Великого Збору ОУН і про заплановані акції на найближче півріччя.

1/ Заходами Централі АБН і ТП Англії в другій половині жовтня 1968 р. в Лондоні відбулися дві конференції: АБН і Європейської Ради Свободи. На цих конференціях були представники не лише з європейських країн, а також з країн Північної і Південної Америки та Азії. Під час конференцій відбулися: масове віче, маніфестаційний похід, відкриті сесії, ряд прийнять, включно з "коктейл-парті" в британському парламенті.

2/ Для скріплення нашої зовнішньо-політичної акції у Великій Британії, з ініціативи нашої Організації в листопаді 1968 р. засновано Британську Антикомуністичну Лігу, головою якої став приятель України п. Джон Грегем. До проводу цієї організації ввійшли британці з трьох партій /консерватисти, лейбористи і ліберали/, представники України та інших поневолених націй.

3/ Наша делегація /як представники АБН і Європейської Ради Свободи/ брала участь у міжнародній антикомуністичній конференції ВАКЛ /Світової Антикомуністичної Ліги/, що відбулася у Сайгоні в грудні 1968 року.

4/ Делегація від СУМ-у /дд. Менцінський і Пиріг з Австралії/ брала участь у міжнародній конференції молоді в Манілі, що відбулася в грудні 1968 р. На цій конференції створено світовий центр молоді, до екзекутиви якого обрано також представника СУМ-у. Другу світову конференцію молоді вирішено скликати в Європі, в грудні 1969 р., а організацією її мав би зайнятися представник СУМ-у, з допомогою бюро АБН. Таким чином відкриваються нові можливості нашої дії і серед молоді народів вільного світу.

5/ На терені США в березні 1969 р. відбувся в Нью-Йорку Конгрес АП АБН з участю представників Централі АБН та її філій у США. Був також приїзний представник АБН з Канади.

6/ З ініціативи голови АБН, а фінансовими заходами СУМ-у, цього року мав бути відкритий пам'ятник гет. Іванові Мазепі у Швеції. Був запланований також "Український Тиждень" в Штотгольмі. Пороблено різні заходи. Бюст готовий. Виконав його мистець Крук, але прийшли ускладнення у Швеції через зміну дирекції музею після парламентарних виборів. У тій справі ведеться постійна кореспонденція, але ще нема усталення, коли і як ця імпреза відбудеться.

7/ В Туреччині маємо ближчі зв'язки за посередництвом сен. Теветоğlu та інших наших приятелів, у тому й туркестанців. Тепер до Туреччини поїхав наш приятель, північний кавказець, який має там безпосередні контакти до сенаторів кавказького походження. Можемо мати в Туреччині нашого представника, але кандидат, який був зголосився, покищо їхати не може. Шукаємо іншого.

8/ Голова АБН розбудовує зв'язки з грецькими чинниками, взявши до уваги виразне антикомуністичне наставлення грецького уряду, яке можна використати для певних наших акцій.

9/ В лютому і березні 1969 року голова АБН відбув організаційну поїздку до США і Канади. При тій нагоді виступав із головною промовою на Конгресі АП АБН, провів ряд розмов із членами АП АБН, відбув нараду з філією АБН-у в Канаді та цілий ряд індивідуальних зустрічей із представниками обидвох тих країн.

10/ Референтка АБН від половини лютого до кінця березня 1969 року дала на терені США ряд доповідей на зовнішньо-політичні теми для української громадськості, а також для американського студентства в Нью-Йорку і Клівленді; виступала на радіо-панелі в Пітсбургу, по радіо в Клівленді, Гартфорд і на телебаченні в Дітройті. Місцеві референти зовнішньої політики і АБН zorganizували для неї пресові інтерв'ю у Вашингтоні, Клівленді, Дітройті, Гартфорд, Нью Гевен і Пітсбурзі. Відбулися також зустрічі з місцевими відділами АБН в Клівленді, Рочестері, Дітройті, Нью Гевен, Вашингтоні і Нью-Йорку. Референтка виступала з доповіддю на Конгресі АБН в Нью-Йорку, провела ряд зустрічей з конгресменами і сенаторами, що їх /зустрічі/ влаштували наші представники у Вашингтоні.

11/ В травні 1969 р. в Дортмунді /північна Німеччина/ заходами місцевого представництва і референтури АБН влаштовано "День Націй". З цього приводу відбулися: пресова конференція, політичне віче, маніфестація вулицями міста з прапорами й транспарентами. Крім місцевих представників від націй, виступало з доповідями трьох членів ЦК АБН.

12/ В половині червня 1969 р. відбулося чергове засідання Екзекутиви Європейської Ради Свободи. Екзекутива схвалила апель в обороні прав українського народу, вказуючи на жорстоке переслідування Українських Церков, на ув'язнення Архiepіскопа Величковського, на винищування української культури й топтання взагалі прав людини. Апель вислано до урядів вільного світу, а пресовий комунікат - до світової преси.

13/ Щоб протидіяти поширюванню розкладових впливів серед європейської молоді, Екзекутива Європейської Ради Свободи постановила організувати політичні вишкільні семінари з участю представників студіючої молоді різних націй, а головне - європейських. Перший семінар заплановано провести в листопаді 1969 року у Мюнхені, а організацію його доручено референтурі АБН. Викладачами мають бути члени Екзекутиви ЕРС і відповідні знавці справ СРСР як з-поміж західних народів, так і з-поміж поневолених націй. Якщо дійсно вдасться zorganizувати такий семінар /фінанси мають здобути німці - члени Екзекутиви/, це була б велика трибуна для наших ідей.

14/ По лінії АБН і Європейської Ради Свободи, як також Світової Антикомуністичної Ліги, ведуться заходи, щоб цього року присвятити більшу увагу Тижням Поневолених Націй. Це якраз десятиліття, як закон про цей Тиждень був схвалений американським Конгресом і підписаний тодішнім президентом Айзенгауером. Хоч Тиждень Поневолених Націй припадає в липні, його відзначення буде проходити впродовж літа і осені. Треба звернути увагу, щоб ці святкування відбувалися під нашою виразною фірмою, себто під фірмою АБН, а не ховатися під різні фірми "національних комітетів поневолених", з невиразною, а інколи й ворожою для нашої справи програмою. Як знаємо, бувало й так, що наше членство вкладало максимум зусиль, а політичний капітал збивали не раз навіть ворожі нам чинники. В таких спільних акціях треба виразно відмічати нашу силу, нашу роль, не дати себе вплутати в анонімність та використовувати іншими. Не доцільно й не корисно робити спільні акції з АЦЕН /Асамблі оф Кептів Юропієн Нейшенс/ та подібними антиукраїнськими організаціями, які не стоять за розподіл російської імперії на національні держави.

15/ В днях 3-6 грудня 1969 р. відбудеться чергова міжнародна антикомуністична конференція ВАКЛ в Бангкоку /Тайланд/. Привіти на конференцію треба слати на адресу: Dr. Vibul Thamavit, 1/1 Saladang 1, Bangkok, Thailand.

У привітах треба вимагати включити в чартер ВАКЛ потребу розвалу російської імперії, визначення головного ворога - Росії, як також заявити повну піддержку делегації України і АБН та всім її вимогам. Тому, що в чартері ВАКЛ нема виразного ствердження потреби розвалу російської імперії на самостійні держави, АБН ще не став членом ВАКЛ. На конференції ВАКЛ деле-

гати виступали постійно на захист самостійності України та інших поневолених народів, на пленумі схвалювали навіть одностайно наші резолюції за розподіл російської імперії, проте ми вимагаємо, щоб це було стверджене також у чартері ВАКЛ.

16/ Обороняючи права українців у Пряшівщині, треба роз'яснювати, що конфлікт словаків з українцями провокує Москва, щоб порізнити народи, стати "арбітром" і прилучити Словаччину, як советську соціалістичну республіку, до СРСР, розбити зсередини АБН. Аналогічні спроби вже були в 1953-54 роках, коли ворожа агентура теж намагалася зсередини розбити АБН, що закінчилося виключенням з АБН диверсантів, на чолі з Гласковим, і прийняттям справжніх патріотичних груп даних народів.

Саме тепер бачимо знову посилені намагання ворожих, чужих чинників викликати підривні акції всередині фронту поневолених, як теж серед української спільноти. Ці намагання мають свою вимову і нагадують ворожу руку з 1954 року.

17/ З видавничої діяльності: Заходами ТП Англії вийшла друком книжка п. з. "Ріел: Фейс оф Раша"; Пресове Бюро АБН видало книжку з крайовими матеріялами п. з. "Револушенері Войсіс" та книжку про конференції АБН і ЕРС в Лондоні п. з. "Гав ту дефіт Раша". Пресове бюро АБН підготувало матеріяли для українського числа Бюлетеня Світової Антикомуністичної Ліги /ВАКЛ/ і матеріяли про поневолені народи до іншого числа того ж Бюлетеня.

За інспіраціями українських представників, голляндець Гобель готує книжку про поневолені нації. Так само й американка п.Бейлі з Чікаго.

Заходами англійського терену виходить кварталник "Юкренієн Рев'ю", який - поза Англією і, частинно, Канадою - на жаль, не має відповідної підтримки. Замало розповсюджуваний серед кіл, які повинні той журнал отримувати, головнo в США. Наш актив повинен розповсюджувати насамперед наші чужомовні видання - "Юкренієн Рев'ю", "АБН-Кореспонденц" і т. д., - а щойно потім видання інших.

18/ Рекомендується, щоб наша молодь, разом з іншими молодечими організаціями, провела політичні демонстрації рівночасно в усіх столицях світу, де це можливе, в обороні переслідуваної батьківщини, Церков, інтелігенції і т. п. Зробити марші молоді до столиць, з означених місць, провести в столицях політичні віча і вручити відповідні матеріяли всім амбасадорам вільного світу. Така акція мала б великий політичний успіх. При тій нагоді можна вручити всім папським легатам меморіяли в справі Українського Католицького Патріярхату. Крім того, можна встановити постійну демонстрацію під советськими амбасадами, як стійки молоді, з транспарентами і летючками. Так, напр., роблять в Америці противники в'єтнамської війни, яких представники що середі стоять по три-чотири з відповідними плякатами і роздають свої летючки.

19/ Референтура АБН втримує постійний кореспонденційний контакт з цілою низкою антикомуністичних організацій та сотнями лідерів політичного, журналістичного, культурного чи наукового світу вільних народів, постачає матеріяли чужомовним журналам, також для докторських дисертацій західних студентів, реагує на прихильні чи ворожі статті в пресі, подає огляди чужих публікацій, рецензії і т. п.

Референт АБН

Хвиля

"ЗАХАЛЯВНА ЛІТЕРАТУРА" І МИ

Засадничі ствердження:

1. Визвольна боротьба з Москвою із легалістичних позицій, зокрема з позицій конституції ССРСР чи УССРС, з позицій т. зв. ленінізму і марксизму не може мати успіху, бо:

а/ Конституції ССРСР і УССРС є лише фальшивим параваном, створеним для обману "свого" населення та західнього світу; фальшивість конституції ССРСР виявилася з днем її створення в 1924 році, коли вона "юридично" оформила "добровільне об'єднання" всіх советських республік в ССРСР.

б/ Ленінізм є лише одною з форм російського імперіалізму.

в/ Марксизм з його антиукраїнськими ідеями не може підняти нашого народу на збройну боротьбу.

2. Єдиний шлях визволення України – збройне і спонтанне повстання, рішучий розрив з Росією силами революційно-визвольного націоналізму.

3. Вартість різного роду матеріалів, що приходять нелегально з України, у викриванні протиріч у системі російської імперії, в конфронтації пропагандивних фраз і дійсности – тотальної русифікації України та нищення її культури. Тому ці матеріали заслуговують на уважне вивчення і популяризацію їх – з відповідними коментарями – у західньому світі. Відвага і героїзм авторів цих матеріалів заслуговують на признання і пошану, хоч їх відклик до "справжнього комунізму", що може бути зумовлений тактикою легальної боротьби, в засаді фальшивий, бо власне на ідеях ленінського комунізму постала сучасна великодержавна, московсько-шовіністична дійсність в ССРСР.

4. Треба особливо відмітити, що дотепер жодні російські ревізіоністичні елементи, навіть карані органами КГБ, не виступали в обороні національних прав уявлених в ССРСР народів, а тому належить їх зараховувати також до імперіалістичних російських сил, які об'єктивно стоять у єдиному фронті з режимовими антиукраїнськими силами.

5. Позиції українського націоналістичного революційного табору ніяк не можна утотожнювати з ідейно-політичними позиціями авторів деяких матеріалів з України, які, апелюючи до ленінізму чи марксизму в "чистому їх вигляді", виступають проти російської окупації. Проте, ці матеріали виконують позитивну роль, розслаблюючи російський режим в Україні. Треба бути дуже обережним у сприйманні і популяризації цих матеріалів з огляду на можливість також тенденційного "редагування" їх ще в Україні /доказ: фальсифікація деяких поезій В. Симоненка/ і вже на Заході, щоб пробувати баламутити публічну опінію щодо змісту визвольних ідей в Україні.

6. Всяка орієнтація на можливість успішної легальної боротьби за УССД є шкідливою. Тим часом ліві групи ОУНм і ОУНз, орієнтуючи еміграційну спільноту на можливість "легальних" форм боротьби, в результаті якої Україна могла б досягнути статус сателіта, ширять облудне уявлення, що воююча Україна наставлена прокомуністично і, замість збройної боротьби, вважає шлях легалістичний доцільним. Таку орієнтацію, викликану тенденційною інтерпретацією матеріалів, які приходять з України, треба рішуче поборювати.

7. Треба ствердити, що ці матеріали в своїй основі є безпосереднім вислідом боротьби націоналістичного підпілля або її відгомонам. Вони – це відблиск революційних ферментів, які заперечують ділом і російську імперію та її систему.

8. Націонал-комуністичні позиції, з яких виступають автори деяких нелегально передаваних з України матеріалів, є для цих авторів тактичним засобом, який може виконувати додатню роль в протиросійському наставленні і в освідженні нашої нації, що самостійність і державна незалежність є для неї єдиною конечністю, але вони ніколи не запалють і не змобілізують наш народ на революційну боротьбу. Треба вказувати на те, що націонал-комунізм в будь-якій формі, як російський продукт, приводить кінець-кінцем до російського імперіяльного воза, а неросійські націонал-комуністи неминуче падають жертвами російських каральних органів.

9. Використовуючи нелегально пересилані з України матеріали, наша преса повинна уникати подавання джерел, коли це не конче потрібно, переказуючи зміст матеріалів, наводячи з них довші витяги з власними коментарями, якщо можна обійтися без передруку їх в цілості.

10. Щодо т. зв. культобміну, то наше становище залишається незмінним. Воно підтверджене ухвалами IV ВЗ ОУН і стоїть поза дискусією. Проте, індивідуальні зустрічі, конспіративним порядком, як це й давніше стверджувало, наших політично вироблених людей із людьми з України, а також поїздки в Україну наших людей, які можуть перевести глибоку аналізу тамешньої ситуації - речі необхідні.

... Вірними і правдивими виразниками чи борцями національних стремлень націонал-комуністи не можуть бути ніколи, поскільки комунізм, якого вони не відрікаються, завжди залишається ворогом нації, її вартостей і самобутнього життя. Тому національно-самостійницький рух не може ніколи примиритися з націонал-комунізмом ані піти його шляхом. Якщо національні сили в певних обставинах дають підтримку протимосковським виступам націонал-комуністичних кіл, то при тому йде про тактичне використання їх як одної з форм, згл. як одного з відтинків загального національного змагання з напором московсько-більшевицького імперіялізму. Важливе те, що бувши в гострому конфлікті з Москвою, націонал-комуністи стаються узалежненими від підтримки національних сил та, щоб її мати, мусять якоюсь мірою йти по лінії національних прагнень, Стоячи між двома непримиренними силами - між нацією і московським більшевизмом, - націонал-комунізм може грати помітну роль тільки деякий час і кінчається повним переходом на одну з цих сторін або зникає через брак власного ґрунту...

... При оцінці значення націонал-комуністичних явищ у боротьбі якогось народу з московсько-більшевицьким імперіялізмом треба узгляднювати передусім ситуацію, в якій вони виступають, і їхні наслідки. В певних обставинах такі явища можуть приносити деяку користь, побіч невідхильних шкідливих наслідків, які зв'язані з всяким слідом комунізму. Корисним може бути те, якщо націонал-комуністичні дії справді спрямовують своє вістря проти московського імперіялізму, яким є просякнений більшевизм, і якщо вони здобувають для національної справи якісь позитиви на такому ґрунті та в таких обставинах, де нема відповідної акції в чисто національному дусі, або де вона не має належного середовища...

/С. Бандера: "Перспективи Української
Національно-визвольної Революції"/

НАШЕ СТАНОВИЩЕ

/Відповідь на листа Генерального Секретаря СКВУ/

Вельмишановний Пан
М. ПЛАВЮК, Генеральний Секретар СКВУ,
ВІННІПЕГ, КАНАДА.

Високоповажний Пане Генеральний Секретарю,

підтверджуємо з подякою одержання Вашого листа від 22 лютого ц. р., що його п. А. Мельник, Голова ЦПУЕН, передав Голові Проводу ОУН Ярославів Стецькові 2 квітня ц. р. З уповноваження Голови Проводу ОУН подаємо до Вашого ласкавого відома наше становище щодо Ваших пропозицій у справі акції проти русифікації і поневолення українського народу.

Ми радо вітаємо акцію кожної української організованої формації і кожного українця на захист уярмленого українського народу, як і кожен відповідну підтримку його боротьби в такому обсязі й розмірі, як це можливе проводити кожній українській інституції чи поодиноким українцям. Ми вже не раз ініціювали акції різних українських інституцій проти русифікації, проти переслідування наших культурних діячів, як і взагалі проти різних форм поневолення українського народу Росією, закликаючи публічно, напр., українські наукові інституції чи мистецькі організації, виступити в обороні переслідуваних культурних творців в Україні, проти всякого роду русифікації в Україні тощо. Загально відомо, що наша Організація веде і веде дуже інтенсивну безперервну акцію різними формами й різними методами проти всяких видів поневолення України Росією. Крім масових демонстрацій перед большевицькими дипломатичними чи консулярними місцями, на численних світових і міжнародних антикомуністичних конференціях в різних країнах світу даємо ініціативу, щоб їх учасники схвалювали резолюції та протестні заяви у користь визволення України й інших поневолених народів, із засудженням російського імперіялізму та його геноцидних практик, а наші численні меморандуми, декларації і протестні резолюції подаємо до відома офіційним колам вільних народів із відповідними вимогами. Масові віча і маніфестації, на яких були схвалювані відповідні постанови, що їх ми пересилали до урядів і парламентів країн вільного світу - свідчать про перманентне розгортання фронту боротьби і на чужині в обороні України. Тепер також із власного почину ведемо акцію в обороні наших переслідуваних Церков, проти нищення Москвою культурних пам'ятників, музейних та архівних документів нашої історії і культури.

На нашу думку, обов'язком кожної організованої української сили і кожного українця зокрема, кожної української громадської, церковної, наукової, молодіжної, комбатантської, жіночої і т. п., а зокрема політичної організації є протестувати і ставати в обороні українського народу в цілому чи різних його інтегральних, складових частин і давати підтримку його боротьбі в такій формі і такими засобами, як на це спроможні поодинокі українські інституції - громадські, церковні, наукові, молодіжні, комбатантські, а передусім політичні.

Проте, на нашу думку, згідно із статутом СКВУ, вважаємо, що Генеральний Секретаріат СКВУ не може бути диспозиційним центром для українських політичних формацій і ініціатором їх визвольних акцій чи політичних завдань. Уважаємо, що Генеральний Секретаріат СКВУ має відношення лише до громадських центрів і повинен обмежуватися координацією дії з ними. Натомість український політичний світ повинен розгортати свої акції в таких формах і розмірах, як це кожній його формації

є можливе. Спільні виступи, ад гок, з різних нагод, українських політичних формацій у загальноукраїнських справах також практикувалися і не бачимо перешкод застосовувати аналогічну методу і тепер. Наша Організація і Організації Українського Визвольного Фронту вже розпочали акцію в обороні наших Церков, а Голова Проводу ОУН вже раніше звернувся до наших Владик обох віровизнань в справі акції в обороні наших Церков і від деяких наших Владик уже отримав позитивну відповідь. Тому, що наша Організація веде незмінно акції в обороні воюючої, поневоленої України, стороння ініціатива не має для нас окремого актуального значення, бо є тільки доповненням безперервної акції.

Взявши до уваги у принципі компетенції Генерального Секретаріату СКВУ, визначені громадськими центрами на його Конгресі, хочемо довести до відома Генерального Секретаріату, за вказівкою Голови Проводу ОУН, що наша Організація буде стисло притримуватися узгодження, що СКВУ є громадським, а не політичним центром. У зв'язку з тим, наша Організація уважає, що Генеральний Секретаріат переступить свої компетенції, якщо прагне стати диспозиційним осередком для політичних українських формацій у ситуації, коли не існує єдиний український політичний центр.

Очевидно, громадські, церковні, наукові, культурні, жіночі, молодіжні, комбатантські й інші організації повинні відповідним способом допомагати поневоленій Україні й це належить теж до завдань СКВУ, як громадського центру, але він не може претендувати на диспозиційний центр для політичних формацій, ані не може ставати намісткою неіснуючого єдиного політичного центру. Громадські центральні не можуть бути посередниками для політичних формацій до урядових чинників вільних країн чи до ОН, чи до світової преси, бо політичні формації мають свої шляхи і свої політичні контакти. СКВУ - згідно зі своїм статутом, може виступати на захист поневоленого українського народу, але не може ставити себе в позицію політичного арбітра, координатора чи унапряблюючого чинника визвольної дії політичних організацій.

Повідомляючи Вас, Пане Генеральний Секретарю, про наше становище до пропозицій Генерального Секретаріату СКВУ, маємо на меті допомогти Вам у майбутньому уникнути непорозумінь з українським політичним світом. Просимо прийняти вислови нашої правдивої пошани до Вас.

За Секретаріат

Проводу Організації Українських Націоналістів

М. п., 18 квітня 1969 р.

Ю. Велигорський

З ПОСТАНОВ IV ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН В АКТУАЛЬНИХ
ЦЕРКОВНИХ СПРАВАХ

... IV Великий Збір ОУН стверджує, що російська окупаційна влада в Україні, з допомогою російського православного патріархату, переслідуванням і жорстоким терором знищила явні форми українського церковного життя і загнала Українські Християнські Церкви в катакомби.

... Цезаропapistична російська православна церква й далі є знаряддям російського імперіалізму і служить інтересам сучасної російсько-більшевицької імперії, підтримуючи її загарбницьку колоніальну політику. Вона допомогла російській окупаційній владі в Україні ліквідувати Українську Автокефальну Православну Церкву і Українську Греко-Католицьку Церкву, що впали жертвою жорстокого терору ГПУ-НКВД-КГБ.

... Взявши до уваги антихристиянську народобивчу і людинобивчу політику безбожницької російсько-комуністичної імперії, IV Великий Збір вважає, що всяке наближення ватиканських чи інших християнських кіл до держави воюючих безбожників і тиранів, якою є ССРСР, шкідливе не тільки для українських Церков, а й для всього християнства як тепер, так і в майбутньому.

... Розрахунки в світовому екуменічному русі на російську православну церкву, а не на підпільні Українські Церкви в російській імперії, можуть принести тільки шкоду як самому Ватиканові, так і цілій Вселенській Церкві.

... IV Великий Збір ОУН вважає, що патріарше завершення наших Церков є невідкладним завданням супроти воюючої християнської України. Присутність у вільному світі Верховного Архiepіскопа Української Католицької Церкви - Кардинала Йосифа Сліпого, довголітнього мученика-Ісповідника Христової віри - дає особливу нагоду негайно створити у вільному світі Український Католицький Патріархат на чолі з Кир Йосифом Сліпим.

... Взявши до уваги українські національні інтереси та особливу роль Церкви в житті української нації, а також і української спільноти в діаспорі, світлі традиції нашої Церкви в минулому, що пов'язані з національною духовністю українського народу, як і вагу релігійно-патріотичного виховання, зокрема молодого покоління, поборюючи латинізацію в Церкві та денационалізацію української спільноти на чужині - вважаємо, що одним із найголовніших наших завдань є зберегти українські релігійні традиції, чистоту нашого обряду, український дух, календар і українську мову.

... Для всебічного скріплення і розвитку української нації та українського релігійного життя необхідна єдність Українських Церков, на базі узгодження між їх Ієрархами.

ЗМІСТ

Б. Підмогильний: БУДЬМО ЧУЙНІ Й УВАЖНІ	1
З. Карбович: ОУН НЕЗНИЩЕННА СИЛА	7
К.: КГБ ГОТУЄТЬСЯ ДО НОВОГО НАСТУПУ	12
Ант: ЗАВДАННЯ РЕФЕРЕНТУРИ КУЛЬТУРИ	15
А. Галиченко: ЗАВДАННЯ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ І ДІЯЛЬНОСТІ	20
Беркут: ЗАВДАННЯ ТА НАПРЯМНІ ПРАЦІ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКОГО СЕКТОРА	26
Хвиля: З ДІЯЛЬНОСТІ СЕКТОРА ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ І АБН	29
- "ЗАХАЛЯВНА ЛІТЕРАТУРА" І МИ	32
/Секретаріят/: НАШЕ СТАНОВИЩЕ	34
- З ПОСТАНОВ IV ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН В АКТУАЛЬНИХ ЦЕРКОВНИХ СПРАВАХ	36